

Jiří Dittrich

A composite image of a man's torso, split vertically. The left side is covered in splashing blue water, while the right side is engulfed in bright orange and yellow flames. The man's head is tilted down and to the right, looking towards the fire. The background is dark, making the water and fire stand out.

ELEMENTUM

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

Copyright © Jiří Dittrich, 2016
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-324-7

Prolog

Před tisíci lety, v časech, kdy mocné a starověké říše jako Egypt byly teprve na počátku své cesty, se v místech, kde se stýká Asie s Evropou, rozrůstala říše mocná jako žádná jiná. Jejimi vládci byli králové a královny z rodu Miory.

Jejich říše byla rozdělena do čtyř provincií, které se rozpínaly po horách i řečištích. Každá provincie měla svůj dar, dar elementu, který její lidé uměli ovládat. Jedni rozkazovali vodě, druzí ohni, třetí zemi a čtvrtí vzduchu a větru. Avšak královský rod – ten panoval jako jediný nad všemi čtyřmi.

Ač jejich říši časem překonaly jiné co do rozlohy, ale žádná se jí nevyrovnala mocí. Vládci Miory a jejich lid panovali nejen své zemi, ale i zemím okolním, sklánějícím se před silou elementů.

Moc nad elementy se přenášela z generace na generaci, až přišla k princovi jménem Ánon, jenž se měl stát králem. Princ měl ale s říší kruté plány, chtěje její hranice rozšířit i přes země spojenců a pobít všechny, kdo by se mu postavili na odpor. Proto se král s královnou rozhodli, že mu trůn za žádných okolností nesmí připadnout a že udělají cokoli, aby se Ánon vládcem nikdy nestal.

Avšak poté, co se to mladý princ dozvěděl, vzbouřil se a svůj plán ovládnout sousedící národy se pokusil uskutečnit i tak. Začal na západě. Způsobil masivní záplavy i požáry, ničil úrodu a spoustu dalšího. Časem si podmanil i část armády, a jelikož i samotní jeho rodiče se stavěli proti němu, byl nucen zaútočit i na ně.

Při útoku na palác se mu postavily stráže, avšak zbytečně, princ jen mávl rukou a do jednoho je pozabíjel.

Když se proboujel až k paláci, ocitl se tváří v tvář svým rodičům, jež byli rozhodnuti udělat cokoli, aby ho zastavili.

Ánon ale nedbal na vlastní krev, z které vzešel, a zaútočil.

Matka s otcem se bránili jeho síle, ohni vycházejícímu z jeho dlaní, ale když seznali, že pro jejich syna není cesty zpět, udělali to, co udělat museli.

Jeho matka – jako čistokrevná z rodu Miory – použila celou svou moc čtyř elementů a vytvořila element pátý. Nad celou říší se začala stahovat mračna černá jako úhel s doprovodem hlasitých hromů. Nakonec z nebe spadl masivní blesk, který uhořel přímo do rozrušeného prince. Ve chvíli, kdy se světlo Ánona dotklo, se zablýsklo tak silně, jako by se v mžiku oka celá říše změnila v oslepující hvězdu.

Když pak záře ustoupila, Ánon ležel mrtev pod matčinými nohama.

Královna i král byli zdrceni jeho zradou, ale mnohem víc tím, co spáchal.

Obyčejní lidé nevěděli a ani zdaleka netušili, co se stalo. Věděli jen jedno, že moc jejich vládců je ničivá a smrtící. Začali se jich bát a považovat je za monstra. Nakonec se všechny okolní národy spojily proti Miorské říši.

Královna však věděla, že jestli se odhodlá své protivníky pobít, nebude o nic lepší než její syn. Koneckonců, povstalci měli důvod se bát. A tak se nakonec ona a celý její národ nechaly dobrovolně vyhnat hluboko do Himálajského pohorí, kde měli být odsouzeni k hladu a smrti.

Oni však použili svou sílu, aby přežili a ukryli se před zraky celého světa. Zbudovali tam novou říši a v té se skrývají až do dnešních dnů...

Kapitola 1

Cizinec

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Nic jiného jsem neslyšel, jen vteřiny odpočítávající poslední hodinu. Zeměpis. Nikdy jsem to plácání se po mapách neměl rád, a taky proč bych měl? K čemu mi v životě bude, kde leží nějaký arabský stát, kam nikdy nepojedu? Navíc už jsme měli být dávno doma, profesorka si tuhle hodinu po vyučování vynutila, protože nám díky její nemoci několik hodin odpadlo.

Profesorka chodila po třídě zprava doleva a zleva doprava a mávala ukazovátkem v ruce. Cosi říkala, ale já slyšel jen pohyby vteřinovky. Pozoroval jsem i padání smítka na mou lavici a jeho stín, který dopadal s ním a poté zmizel. Podpíraje si rukou hlavu, pomalu jsem usínal a zavíral oči.

„Hej! Hej! Alexi!“ Uvědomil jsem si, že mě někdo volá.

Pomalu a nenápadně jsem se otočil. Byl to Tyler, jeden z mých nejlepších kamarádů. Měl ještě zalepené oči a rozčuchané černé vlasy po hodinovém spánku. Jinak byl ale jeho obličej jako obvykle kulatý, s výraznou kostí dolní čelisti tvořící bradu. Když se narovnal, ukázal svá široká ramena.

„Chytej,“ zavolal a cosi po mně hodil.

Byl to malý zmuchlaný papírek, který prolétl polovinou třídy a dopadl přímo ke mně na lavici. Vzal jsem ho, nenápadně rozbalil a přečetl. Stálo v něm: „Večer v Silveru.“

Silver byl klub, kam jsme se večer s kamarády většinou choďovali bavit.

Otočil jsem se a přikývl.

„Alexandr Summers,“ ozvalo se v té samé chvíli přes celou třídu. „Alexi, prosím, pokračuj,“ řekla kousavě profesorka s nepříjemným pohledem upřeným přímo na mě.

Vůbec jsem nevěděl, co po mně chce, tak jsem jen zabručel: „Jaká byla otázka?“

V její tváři se objevil náznak vzteku, udělala dva kroky ke mně a nadechla se, ale říct už nic nestihla. Ze školních chodeb se ozval chraptivý zvonek drnčící celou školou. Nikoho ani nenapadlo počkat, až se profesorka vyjádří, všichni se zvedli a během dvou minut byla třída vyklizená. Až poté jsem si uvědomil, že stále sedím zaraženě v lavici s učebnicí a papírkem od Tylera před sebou. Během okamžiku jsem vše smetl z lavice do tašky, ale v momentě, kdy jsem se shýbl, uviděl jsem něco se lesknout u Tylerovy lavice. Zvedl jsem se a pomalým krokem jsem k tomu došel. Pod lavicí ležel jeho stříbrný náramek, který mu dala Jessie. Chodili spolu už skoro rok a byli fakt pěkný pár.

Zdvihl jsem náramek a podržel si ho přímo před sebou. Natočil jsem ho na světlo a zkoumal to, co na něm bylo vyryté. Nemohl jsem to přečíst, bylo to příliš malé. Ze všech sil jsem se snažil zaostřit, když jsem v jeho odrazu zahlédl něčí siluetu. Otočil jsem se, ale už tam nikdo nestál. Bylo to divné, přísahal bych, že jsem tam určitě někoho viděl! Po zádech mi přeběhl mráz a zmocnil se mě zvláštní pocit. V první chvíli mě napadlo, že je to Tyler, který na mě číhá za futry a chce mě vyděsit, ale nebyl to on. Když jsem vyšel na chodbu, byla úplně prázdná. Musel jsem si přiznat, že jsem si nikdy nevyšiml, jak opuštěně chodba se zhasnutými světly působí.

Došel jsem tmavou chodbou až ke své skřínce, kde jsem si nechal učebnici zeměpisu, a vytáhl jsem knížku s domácími úkoly a přípravou k maturitě. Zabouchl jsem ji a zamkl zámek. Vydal jsem se přes chodbu rovnou ke vstupním dveřím. Čím více jsem se k nim blížil, tím více

jsem slyšel hluk ze školního dvora a křik spolužáků. Došel jsem ke dveřím a pomalu do nich strčil. Dveře zavržaly a otevřely se. Jako kdyby se na mě s rachotem vyvalilo denní světlo. Bylo to, jako když člověk vyjde z kina – nepříjemné píchání ostrým světlem.

Seskákal jsem pět schodů a stanul jsem vedle Jessie a Tylera, kteří se neustále osahávali. Jessie byla asi o hlavu menší než já. První věci, které si na ní každý ovšem všiml, nebyla výška. Byly to vlasy – kaštanové dlouhé lokny rámuující viditelné lícni kosti jako u modelky.

Naproti mně stál Michael – krátkovlasý atlet se zakulaceným obličejem a výrazným nosem. Neustále pozoroval Tylera a Jessie – a rozhodně ne v dobrém. První dva roky na střední totiž chodil s Jess on, než se s ním rozešla právě kvůli Tylerovi. Ale nebyly mezi nimi žádné konflikty, což bylo dobře pro všechny.

„Tyler!“ zamával jsem na kamaráda a hodil mu náramek.

Instinktivně ho chytil a prohlédl si ho. „Díky,“ řekl a chtěl v čemsi pokračovat, ale v tu chvíli mi někdo skočil na záda a já vyjel.

Osoba s příjemným smíchem i hlasem. Hned jsem poznal, o koho jde. Alice byla o několik měsíců mladší než já a stejně jako Tyler byla má nejlepší kamarádka. Chodili jsme spolu do školy už od první třídy. Byla ještě menší než Jessie a její tvář téměř pořád zářila úsměvem, který držely roztomilé dolíčky. Měla tmavé, po lopatky dlouhé vlasy s lehkým fialovým odleskem.

„V kolik vyrážíme?“ vyptávala se hned zvonivým hlasem na dnešní plány.

„Tak po šesté před Silverem?“ navrhl Michael.

„Jo, to zní dobře,“ kývali souhlasně Tyler s Alicí.

„Jess,“ houkla Alice. „Ty už budeš asi u Tylera, co?“

„Jak jinak,“ odvětila Jessie s úsměvem.

Jen jsem pobaveně pozoroval, jak se všichni domlouvají na dnešní plány, aniž bych něco říkal.

„Ale! A co ty?“ přerušil Tyler mé rozjímání.

„Jo jasně, já půjdu s Alicí.“ Koukl jsem na ni s veselým úšklebkem.

Tyler se zasmál: „Kámo, ty jsi dneska úplně mimo, co ti je?“

Nevěděl jsem, co tím myslí, ale byla pravda, že jsem byl celý den ospalý a vším znužený.

Tyler, nečekající, co mu odpovím, nad tím mávl rukou, plácl mě po rameni a vyrazil s Jessie ze školního dvora. Já a Alice jsme bydleli na druhé straně, takže jsme se otočili a vyrazili jsme ze školy. Michael se ještě vracel do skříňky pro tašku, tak jsme šli sami.

Během deseti minut jsme došli na autobusovou zastávku, u které jsme se zastavili, abychom si prohlédli jízdní řád.

„Nic nám nejede, co?“ zeptala se Alice.

„Ne,“ zvedl jsem obočí, „ujelo nám to před dvěma minutama.“

„Tak jdeme pěšky,“ odfrkla si Alice a rukou mi sáhla po vlasech, pocuchala mě a popostrčila směrem, kterým jsme bydleli.

Šli jsme asi deset minut a mně bylo čím dál jasnější, že Alice je nějaká přešlá; neodpovídala celými větami, a když jsem se na nic nezeptal, neřekla ani slovo. To mi k ní nesešlo, vždycky byla upovídána a nikdy se nestyděla.

„Tak jo... co se děje?“ nadhodil jsem.

„Co? No nic,“ odvětila, aniž by pořádně věděla, na co jsem se jí ptal.

S ironickým pohledem jsem se na ni koukl a zvedl jsem obočí. Znal jsem ji moc dobře, takže jsem poznal, když ji něco trápilo.

„No, fakt nic, jen... Nechtějí mě pustit k maturitě z angličtiny.“

Překvapeně jsem na ni pohlédl, jelikož mi to nedávalo smysl. Alice byla přeci vždycky výborná studentka.

„Proč?“ zeptal jsem se.

Chvíli mlčela, než otevřela ústa, ale nakonec to ze sebe dostala. „Neudělala jsem poslední tři písemky, prý na to nemám průměr nebo co. Musím udělat příští test na jedničku, jinak je po mně,“ zasmála se.

„Neboj, sice nevím, co blbneš, vždyť jsi to byla ty, kdo mi pomáhal s angličtinou, když jsem měl v prváku tu mononukleózu, ale... dáš to.“

„Jo,“ rozhodila ruce, „nějak jsem se spoléhala sama na sebe, ale... to je jedno. Co ty? Přípravuješ se?“

„Snažím se, znáš to, ale nijak extra jsem na to zatím nekoukal.“ A říkal jsem pravdu, teprve ten den jsem si ze školy vzal učebnici potřebnou k maturitě.

Jakmile jsme narazili na tohle téma, začali jsme se do něj potápět, takže jsme měli vystaráno na zbytek cesty.

Měl jsem pocit, že jdeme teprve chvíli, ale když jsme došli k nám do ulice, uvědomil jsem si, že uplynulo už téměř půl hodiny. Za pár minut jsme byli u našich domů.

„Takže v šest před domem?“ kontroloval jsem čas.

Kývla, zasmála se a odpověděla: „Záleží na tom? Stejnak přijdeš pozdě.“ Otočila se a vyběhla schody ke svému domu. Zamávala a zmizela ve dveřích.

Uprostřed cesty jsem si přehodil tašku z jednoho ramene na druhé a lehkým krokem jsem se vydal k našemu rodnému domu a kopal si přitom před sebou kamínek.

Náš dům byl do stylu amerických vil. Bílý, s prosklenými stěnami a vodorovnou střechou.

Zrovna jsem stoupl na první schod, když mě cosi upoutalo. Na konci cesty, odkud jsme s Alicí před chvílí přišli, akorát zapadalo slunce, ale něco mi ho zastínilo. Stín... sahá přes celou cestu až téměř ke mně. Byla to postava, postava nehybně stojící uprostřed cesty. Pocítil jsem zvláštní

pocit, který jsem už jistě zažil, ale nemohl jsem si vzpomenout kdy a kde. Než jsem ale udělal další krok, došlo mi to. Byl to stejný pocit jako předtím ve škole. Mrazení v zádech, zatažení dechu a zvláštní ticho v hlavě. Neviděl jsem neznámému do tváře, ale jen tam stál otočený směrem ke mně.

Nějakou dobu jsem tam trčel a muže si prohlížel. Nemohl jsem vědět, jestli kouká na mě nebo ne, ale začal mě děsit. Postavily se mi chloupky za krkem, což už mě donutilo se odvrátit. Otočil jsem se zpět k domu a vyšel prvníh pět schodů. Tam jsem prošel vrátky a pokračoval přes dalších pět schodů k hlavním dveřím. Díky tomu mi muž zmizel z dohledu za domem našich sousedů.

Strkaje klíček do zámku, všiml jsem si, že se cosi mihlo vzadu na zahradě. Jedním skokem jsem hupsl z chodníčku na trávník a pomalu jsem dům obešel. Klíčkem jsem přejížděl dřevěné obklady našeho domu, než jsem došel až k zavřenému bazénu. Na zahradě byl Henry – urostlý, s přirozeným respektem vyzařujícím z jeho tváře a několikacentimetrovými hnědými vlasy. Henry byl můj nevlastní otec. Vždy s mámou Izabellou říkali, že mě jednoho večera našli před dveřmi jejich domu jen v košíku a v dece. Jako v pohádce o Plaváčkovi. Byla to zajímavá historka, ale jinak jsem se tomu moc nevěnoval. Měl jsem je prostě rád jako vlastní a na tom se nikdy nic nezmění.

„Ahoj,“ pozdravil mě táta vesele. „Něco nového ve škole?“

„Ne, ani ne,“ odvětil jsem s vědomím, jak moc *rád* mám tuto otázku, a zvedl jsem obočí.

„Máma už udělala večeři, dáš si?“

„Jasně že jo,“ odfrkl jsem si. „Šilhám hladý.“ Sáhl jsem po klíce na posuvných dveřích vedoucích do domu a zatahl.

Jen co jsem se objevil v obývacím pokoji, přepadla mě máma. Měla na sobě upnuté krátké černé šaty, které

zvýrazňovaly její hubenu postavu. Svě tmavě narudlé vlasy, splývající ve vlnách po lopatky, měla jako vždy do ofiny.

„Ahoj, jídlo máš na stole.“

„Dík, co máme?“

„Tvoje oblíbené. Pečené kuře na česneku s bramborama.“

S chutí jsem odhodil tašku a sedl si ke stolu, když si máma vzala kabelku ze židle a hodila ji přes rameno.

„Někam jdete?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Máme sraz se střední školou a tvůj tatínek mi dělá doprovod.“

„To jsem si nevšiml,“ zasmál jsem se. „Ještě je na zahradě.“

„Já vím,“ zašklebila se. „Proto jsem mu řekla, že tam máme být o hodinu dříve, než tam doopravdy máme být.“

Usmál jsem se nad máminou domýšlivostí a smyslem pro intriky. „Kdy přijдете?“

„Asi až po půlnoci, proč? Někam se chystáš?“

„Jo, chceme jít s partou do Silveru.“

„Dobře, tak se bavte,“ řekla a nedočkavě vtrhla na zahradu, aby tátu mohla začít peskovat o včasných příchodech na akce.

Když odešli, dojedl jsem pomalu jídlo a prázdný talíř položil do dřezu. Koukl jsem na zeď nad kuchyňskou linkou na hodiny, abych se ujistil, že mám ještě čas se připravit. Bylo čtvrt na šest, tak jsem si řekl, že se půjdu osprchovat. Vyšel jsem po skleněném schodišti až do patra k mé ložnici, která byla hned naproti schodišti, a přes ni jsem přešel rovnou do koupelny.

Koupelnu jsem měl vlastní, jelikož moji rodiče neměli jiné dítě a ani ho neplánovali. Zapnul jsem sprchu a svlékl jsem si tričko. Jak jsem se tak připravoval, pořád jsem se vracel k tomu muži na ulici. Nevěděl jsem proč, ale jistým

způsobem mi naháněl hrůzu. Rozepnul jsem si pásek a odložil jsem zbytek oblečení a se stejnými myšlenkami jsem po dřevěném schodu vlezl do sprchy.

Po necelých dvou minutách se voda krásně oteplila a v celé sprše vznikla pára. Voda mi volným proudem stékala po celém těle a já mohl přemýšlet. Ale nemohl jsem o ničem jiném než opět o muži v černém kabátu zírajícím přímo na mě. *Kdo to byl? Zíral vůbec na mě? Nebo jen něco hledal?* Normálně bych si toho nevšiml, ale děsil mě ten pocit, který jsem měl jak ve škole, tak později před domem.

Ale co, momentálně jsem si užíval proudy nádherně teplé vody a plánoval, jak si užít dnešní večer. *Možná někoho sbalím, možná se opět s Tylerem povedeme v opilosti domů, nebo dokonce s Alicí, to byla tehdy sranda. Nebo když Jessie s Alicí minule tancovaly na baru a ani o tom příští den nevěděly...* Začal jsem se sám od sebe smát a ten hluk se odrazil od stěn sprchy až zpět ke mně; připadal jsem si trochu trapně, smát se sám sobě zrovna ve sprše.

Vzal jsem mýdlo, které leželo na horní polici, celý se namydil a počkal, až teplá voda kluzké mýdlo smyje. Najednou jsem začal cítit, že se voda zvláštní rychlostí otepluje, už to nebylo příjemné, ale naopak, už byla příliš horká. Popadl jsem kohoutek a otočil ho doleva, ale nic. Voda se stále rychleji a rychleji oteplovala. Otočil jsem kohoutek na doraz, ale nic se nezměnilo, bylo to zvláštní a já už nemohl tu horkou vodu snést. Vypnul jsem vodu úplně zaražením kohoutku směrem dolů a vylezl ze sprchy s tím, že se kohoutek rozbil. Sáhl jsem po ručníku visícím na topení a obvázal si ho kolem pasu.

Stoupl jsem si před zrcadlo a prohlížel jsem si své vlasy, jedním mávnutím hřebenem jsem si je přirozeně rozčuchal a z horní poličky jsem si vzal gel a dvěma zmáčknutími

jsem z něj dostal poslední zbytky, rozmazal po dlaních a pročísl si vlasy, aby zůstaly trčet nahoru.

Prohlédl jsem se před zrcadlem z boku i zepředu a vrátil hřeben tam, kam patřil. Přešel jsem přes práh koupelny do ložnice a zastavil se u skříně, otevřel ji a začal prohrabávat věci, které bych si mohl vzít na sebe. Skrz veliké okno, které směřovalo na ulici, jsem si všiml, že za dvacet minut se velmi setmělo.

Vyšel měsíc a pouliční lampy svítily na ulici.

Vzal jsem do ruky své oblíbené kalhoty a hodil je na postel, ale při obracení zpět ke skříně jsem se zarazil. Bylo to tu zas. To mrazení po celém těle, zatajení dechu a zvýšení srdečního tepu. Byl to ten samý pocit jako předtím, ale mnohem silnější. Mnohem děsivější. V myšlenkách, že jsem sám doma, a že by tu mohl být kdokoliv jiný, jsem se rychle otočil směrem ke dveřím a pozoroval, zda se dole nehýbe nějaký stín. Nic.

Odstoupil jsem o krok zpět a nadechl se, když jsem cosi zahlédl v periferním vidění. Ohlédl jsem se z okna a byl tam. Muž v černém kabátě, jehož obličej byl posetý velkým množstvím vrásek. Určitě mu bylo kolem sedmdesáti. Ale i přes tuto vadu působila jeho tvář jako kámen, z kterého čněl pár hnědých očí upírajících se mým směrem.

Teď už to nebyla jenom paranoia, stál tam a zíral přímo do mého okna. Koukal skrze mě a já nevěděl, co dělat. *Mám zatáhnout? Mám mu něco ukázat, zauvažoval jsem.*

Ale nemohl jsem, ten divný pocit mě přilepil k podlaze a já se nemohl ani hnout. Bylo ticho, hrobové ticho, a ten muž na mě stále jen koukal. *Co chce? Znáám ho?*

I když jsem ho neznal, jeho oči mi přišly povědomé, ale přesto neznámé. Uvažoval jsem, jestli po mně něco chce, nebo jestli je to nějaký úchyl, protože momentálně mě pozoroval polonahého.

A najednou rachot. Rachot a drnčení mého telefonu na nočním stolku. Skočil jsem přes svou dvoulužkovou postel a zvedl telefon.

„Alexi! Kde zase vězíš?“ ozvalo se z telefonu. Došlo mi, že je to rozčilená Alice, která na mě čeká.

Vyběhl jsem zpět k oknu a hleděl na ulici. Viděl jsem jen Alici mezi dveřmi s telefonem u ucha.

„Ty ještě nejsi ani oblečený?“ zuřila přehnaně do telefonu. „Alexandře Dustine Summersi, do dvou minut ať jsi dole!“ zvedla hlas.

Byla našťvaná, to jsem poznal, jinak by neříkala moje celé jméno. To dělala, jen když byla vzteklá nebo hodně zvědavá.

Zmatený z neznámého muže a z rozčilené Alice jsem popadl kalhoty, tričko, boxerky a další kusy oblečení a za běhu dolů ze schodů jsem se oblékal. Hopsl jsem do bot a vyběhl jsem ze dveří, zamkl hlavní vchod i vrátka a rychle přeběhl silnici k Alicinu domu. Nasadil jsem nevinný úsměv a s ironií jsem řekl: „Můžeme jít?“

„Zabít tě je málo, Alexi. Vážně.“ Koutky úst jí sice cukaly do úsměvu, ale i tak se snažila to co nejdůrazněji skrýt. „Jdeme.“

Vyrazili jsme směrem k Silveru.

Pod rozsvícenými lampami se naše stíny mihotaly mezi keři, což mě nutilo k neustálému otáčení. Pořád jsem myslel na toho muže, který zmizel ze silnice ze sekundy na sekundu a který mi bezdůvodně koukal do okna. Zajímalo mě, jestli mě sledoval už před tím. Jestli to on stál na konci cesty, když jsme šli domů, nebo jestli to byl jeho odraz, který se mihl v Tylerově náramku ve škole. Dával jsem pozor na každou pitomost, dokonce, i když kolem nás projelo auto. Sledoval jsem, jestli v něm náhodou nesedí.

Alice celou cestu vykládala o mých častých pozdních příchodech a nespolehlivosti, a později i o Michaelovi

a o tom, jak poslední dobou na Tylera čím dál tím více žárlí, ale já ji moc neposlouchal. Za prvé jsem to už znal a za druhé mě zajímalo něco úplně jiného.

Netrvalo to dlouho a během deseti minut jsme došli k Silveru. Jen co jsme se dostali na dohled naší party, která na nás čekala před vchodem, už jsem slyšel Tylera.

„Co, Alexi? Musel sis dát ještě koupel?!“ Jeho smích se rozléhal po celé ulici. Vyhýbavými kroky jsem obešel celou partu a zahrnul ke dveřím klubu, vpluli jsme s kamarády dovnitř a sedli si k našim obvyklým místům a objednali si pití.

„Takže, Alice, co s tou angličtinou?“ Chtěl jsem se přenést na jiné myšlenky a hlavně jsem věděl, že po tom, co mě půl cesty do klubu Alice poučovala, bych teď mohl poučovat zase já ji.

„Celý zítřek se budu muset šprtát, ale udělám to, neměj strach,“ řekla Alice a bylo vidět, že si je vážně jistá.

„No to jsem na tebe zvědavý,“ přerušil nás Tyler smějící se za dlaní, kterou si podpíral bradu.

„Hele, ty na té škole budeš ještě tak dva roky po nás, tak ticho... a stejně... když se na to aspoň trochu zase podívám, tak to dám. Teď jsem na to prostě kašlala a spoléhala se na to, co umím. Ale jinak... jsem v angličtině dobrá,“ chlubila se.

Jess se jen zasmála: „Kdyby si s něčím potřebovala pomoci, tak řekni, půjčím ti zápisky nebo něco, pomůžu ti s čímkoli, co budeš potřebovat.“

„A mně něco takového nenabídne,“ posteskl si Michael a zasmál se. Jo, taky jsem se zasmál, ale ani to mě neodradilo myslet na toho muže, který mě pozoroval za oknem. Bylo to jako ze špatného krimi.

„Alexi! Prober se sakra!“ zahulákala na mě Alice s nechápajícím pohledem.

„Jo, vypadáš, jako kdyby ti ulítly včely,“ souhlasil Michael.

„Kamaráde,“ vstoupil do toho Tyler, „víš, co ty potřebuješ? Holku!“

„Vážně? A najdeš mi ji?“

„Proč ne?“ zamumlal si Tyler pro sebe a rozhlédl se po klubu. „Támhle! Ta blondýna!“ ukázal rukou k baru.

Na barové židličce seděla asi sedmnáctiletá blondýnka menšího vzrůstu, s vlasy někam po ramena. Opravdu nevypadala špatně, tak jsem do sebe hodil panáka, kterého nám barman právě přinesl, a vyrazil směrem k baru. Slyšel jsem, jak celá parta zmlkla a čekala, jak se to vyvine. Tedy kromě Tylera, ten na poslední chvíli zahulákal: „Nezapomeň ji ráno doprovodit domů.“

Přisedl jsem si k ní. „Čau, můžu si přisednout?“

„Jasně,“ usmála se, ale hned se otočila zpět ke zbytku svého pití.

„Jsem Alex,“ napřáhl jsem ruku na podání.

Ona se otočila zpět a s úsměvem mi s ní potřásla. „Ashley.“

„Hezké jméno,“ odpověděl jsem. „Můžu tě na něco pozvat? Nevypadáš, že bys na někoho čekala.“

„Klidně, už jsem chtěla odejít, ale když jsem narazila na takového gentlemana, tak tu ještě chvílku pobudu.“

Usmál jsem se, zvedl jsem hlavu a řekl barmanovi: „Dvakrát rudou zmiji, prosím.“ Což byl nejlepší koktejl, co v klubu podávali.

„No a... chodíš sem často?“ Navázala otázkou pro změnu ona a podívala se na mě se zaujetím. Přisahal bych, že se jí něco zalesklo v očích. Zřejmě jsem se jí líbil.

„Jo, jsem tu prakticky každý večer, když nemám nic na práci. A co ty? Ještě nikdy jsem tě tu neviděl.“

„Právě jsme se přistěhovali, zítra nastupuju na zdejší střední. Chodíš tam taky?“

„Jo, letos maturuju,“ řekl jsem pyšně, pozoruje její úsměv a zároveň barmana pokládajícího nám drinky na bar.

Zdvihl jsem ho z mokrého tácku a pronesl: „Tak na nový přírůstek do školy.“

Zasmála se, zdvihla pití a dlouze se napila. S prvním napitím následovalo druhé a s druhým další a další.

Čas utíkal, stejně rychle jako jeden drink za druhým. Začali jsme se bavit o různých blbostech, a dokonce i o škole, bylo mi to celkem jedno. Hlavně, že mě někdo přivedl na jiné myšlenky. Po hodině u baru, když už jsme oba měli dost nabráno, se Ashley zasmála a řekla: „Prosím tě, počkáš tu chvíli? Musím na záchod.“ Seskočila z barové židličky, trochu sebou zamávala a prodrala se davem k toaletám.

Otočil jsem se ke svému už sedmému drinku a začal si hrát s brčkem ve skleničce. Kroužil jsem s ním doprava, pak doleva, pak zase obráceně, pak jsem ho jen tak míchal a najednou se stalo něco divného. Když jsem chtěl brčko vyndat ze skleničky, voda se na něj přichytila.

Nechápal jsem co se to děje, do té doby jsem nikdy nic takového neviděl. Voda za brčkem plula jako igelitový sáček ve větru. Vlála, otáčela se a pronásledovala brčko. Říkal jsem si, že to není možné. Snažil jsem se vodu otřít a stěnu skleničky, ale jen se o ni opřela a opět plula za brčkem.

„Pojď tančit!“ bafla na mě zezadu Ashley.

V ten okamžik se voda brčka pustila a spadla zpět do skleničky. Udiveně jsem se koukal, co se vůbec stalo, ale Ashley mě přerušila: „Je všechno v pořádku?“

„Jo, všechno v pohodě, jdeme si tu kapelu užít,“ odvětil jsem a seskočil z barové židličky, drže Ashley za ruku.

Vpluli jsme do davu tancem rozproudených lidí a začali jsme se hýbat do rytmu písničky. Akordy kytar probily celý klub a dunění v podlaze mi probíhalo celým tělem. Světla na pódiu svítila přímo na kapelu a my stále poskakovali mezi ostatními.

Pozoroval jsem Ashley, jak hýbe svým tělem přímo přede mnou. Musel jsem připustit, že její ladně pohybující se

tělo mě docela vzrušovalo, ale znal jsem ji jen hodinu a nechtěl jsem na ni nic zkoušet. Ale byla nádherná, to jo.

Po pár minutách se mi už ale začaly motat nohy, a tak jsem přes hlasitou hudbu na Ashley zakřičel: „Jdu si na chvíli sednout, ano?“

„Jo jo, jen běž!“

Prodírající se davem jsem se klikatě snažil najít cestu k baru, ale...

Najednou jsem nic neslyšel. Všechny hlasy, všechny noty písničky najednou byly v pozadí. Před ně se postavilo mrazení v celém těle a zrychlení srdečního tepu. Nic víc jsem v tu chvíli neslyšel více než tlukot mého srdce. *Věděl* jsem to. Věděl jsem, že je zase blízko, ale nemohl jsem se ani pohnout. Nevěděl jsem co dělat. Ale najednou se cosi stalo. Přímo v tom místě, kde se můj zrak zasekl, stál on.

Byl tam se stejným pohledem jako u mě před oknem. Jeho hnědé oči mnou pronikaly, bylo to, jako kdyby si mě četl, jako kdyby mi viděl až do nitra. Jeho výraz ale zároveň odhalil, že nad něčím přemýšlí, že mě nějakým způsobem zkoumá. Najednou jsem byl naprosto střízlivý a chytil jsem rovnováhu. Z ničeho nic jsem se uvolnil, začal jsem normálně dýchat a tep se mi zpomalil na normální frekvenci.

Než jsem se vzpamatoval, cizinec byl pryč. Zase.

Rozběhl jsem se rychle ke vstupním dveřím, ale jak jsem se prodíral davem lidí, nemohl jsem se k nim dostat. Desítky rukou mě odstrkovaly zpátky a zpomalovaly mě. Když jsem se dostal až na konec davu, odstrčil jsem poslední páry rukou a vyběhl ze vstupních dveří na ulici.

Byla už černočerná tma a nejbližší lampa svítila asi sto metrů ode mne. Ale něco se v její záři mihlo.

Co nejrychleji jsem se rozběhl tmou směrem k pouliční lampě. Běžel jsem tak, jako snad nikdy, zem se mi hýbala pod nohama a já čím dál tím více cítil chrapčení svého dechu, který jsem už nemohl popadnout.

Zastavil jsem se pár metrů před lampou stojící přede mnou a se strachem i vztekem jsem zakřičel: „Ukaž se!“ Můj hlas se odrazil od stěn domu a byl slyšet minimálně půl kilometru daleko.

Téměř nic jsem neviděl, pomalým a váhavým krokem jsem se blížil k lampě, která svítila méně a méně. A co se nestalo. *Prásk!* Celou ulicí se prohnala rána jako z děla. Slyšel jsem jen střepy dopadající na zem, cinkání jednotlivých střípků po betonu. Najednou bylo temno. Neviděl jsem ani na krok, natož, abych ještě někam běžel. Jediné, co jsem slyšel, byl opět tlukot mého srdce. Byl jsem vyděšený a ani jsem nevěděl jakým směrem zpět do klubu. V tom jsem zaslechl něco divného, bylo to jako... výdechy? Výdechy osoby stojící přímo za mnou; cítil jsem, jak se přibližuje.

Byl jsem tak vyděšený, že jsem neměl odvahu se otočit, srdce mi tlouklo jako o závod. Ale chtěl jsem vědět, co se to děje. Sebral jsem poslední zbytky odvahy a pomalu jsem se otočil...

Kapitola 2

Tajemství mého života

Hleděl na mě se spokojeným úsměvem a připadalo mi, jako kdyby byl snad překvapený. Díval se mi přímo do očí a já strnule stál a čekal, co mi řekne... Jestli něco řekne.

Konečně se nadechl a z jeho úst vyšla slova, která jsem nečekal: „Konečně, po tom všem.“

Civěl jsem na něj s nechápavým výrazem ve tváři.

V hlavě mi začalo křičet tolik otázek, ale ani jednu jsem nebyl schopný zformulovat. Nevěděl jsem ani jak na to. Nebyl jsem schopný ze sebe vůbec nic dostat a on tam stále jen stál a čekal, asi až mu odpovím. Shromáždil jsem všechna možná slova, ale i přesto jsem ze sebe vydal jen: „Kdo... kdo... kdo k čertu jste?“

„Chápu, že si mě nepamatuješ, ani nemůžeš. Byl jsi tak malý.“

Došlo mi, že mě asi musel znát jako dítě, ale to nevyšvětluje, proč mě sledoval. S jakýmsi pocitem, který jsem neuměl popsat, něco mezi nerozvážeností a strachem, jsem udělal krok zpět. Už vážně netrpělivý a našťvaný, že nic nevím, jsem tiše zakoktal: „Jak to myslíte a... a odkud mě znáte?“

„Můžeme...“

„Kdo sakra jste a proč mě sledujete!?“ Vztekem jsem zvýšil hlas a muž ustupoval pomalými kroky dozadu.

Pak mi došlo, že se vlastně nemám čeho bát, on byl starší a určitě ne moc silný, já byl devatenáctiletý, širokoramenný a docela svalnatý kluk.

Když jsem si uvědomil, na jaké jsem úrovni, šel jsem kupředu. S každým mým krokem muž couvl. Bylo to jako zrcadlový pohyb.

„Prosím, uklidni se,“ řekl a zdvihl ruce do pozice, jako že se vzdává.

„Uklidni?“ opakoval jsem po něm. „Vy mě celý den sledujete, koukáte mi do baráku a pak řeknete *tohle*?“

„Můžeme si prosím promluvit někde, kde bude lepší atmosféra?“ pronesl muž s rozklepaným hlasem, na kterém bylo znát, že má obavy.

S tím chlápkem jsem nechtěl nikam chodit, ale chtěl jsem odpovědi, tudíž jsem o tom začal přemýšlet. Říkal jsem si, že to, co mi chce, může být prkotina, že ten chlap může být blázen, ale taky mě napadlo, že mi může chtít něco důležitého. Neměl jsem náladu na žádné hádky. A potom, co mě ten muž celý den sledoval, jsem chtěl vědět, co se děje.

Do klubu jsem ho brát nechtěl, bůh ví, co by si lidé pomysleli. Pak mě ale napadla kavárna, která byla pár ulic od místa, kde jsme stáli. Něco na mě řvalo, ať s ním nikam nelezu, že ho neznám, ale má zvědavost rostla, takže jsem založil ruce a řekl: „Kousek odtud je kavárna, jestli je to pro vás dost příjemná atmosféra.“

Koukal jsem na něj s nepříjemným výrazem, který na-prosto přesně vyjadřoval mé pocity k němu.

„Kavárna?“ zopakoval po mně a přemýšlel o slovu, které právě vyslovil. Připadalo mi, jako by to slovo snad neznal.

Čekal jsem na jeho odpověď, která se ne a ne dostavit. Cítil jsem, jak moje nervy už překračují hranice a já si pomalu začal počítat do dvaceti; když jsem se dostal k patnáctce, zjistil jsem, že to nefunguje, a začal jsem znovu. *Jedna, dva, tři, čtyři...* Než jsem došel k dalšímu číslu, zaujal mě jeho svetr pod kabátem, nebo spíš materiál, ze kterého byl vyrobený.

„Kavárna? To zní dobře,“ pronesl po dlouhé době čekání a já pokývl směrem, kterým bychom se měli ke kavárně dostat co nejrychleji. „Je to tudy,“ řekl jsem a rozešel se nejistým krokem kupředu. Muž vyrazil hned za mnou, šoupaje botama o beton pod námi.

Nebylo mi nic jasné, měl jsem v hlavě hromadu myšlenek, ale nemohl jsem je od sebe oddělit.

Bylo až trapné ticho; bylo slyšet jen šoupání jeho bot a z dálky se přibližující hluk jezdících aut. Netrpělivě jsem zrychlil krok, abych se už dozvěděl odpovědi na všechny otázky.

Za rohem posledního domu v ulici vysvitla záře silničních lamp a jezdících aut. Rozdrnčené motory se rozléhaly všemi směry a my se blížili k blikajícím semaforům. Mít toho cizince v zádech pro mě nebylo moc příjemné, tak jsem se snažil držet si ho po pravé straně.

Ozáření světly ulice jsme čekali, až se panáček na semaforu u přechodu změnil na zeleného. Poslouchal jsem jen pomalé cvakání ozývající se v přístroji před námi, které značilo červené světlo. Jen co se barva změnila na zelenou, cvakání se zrychlilo a my procházeli před čelními světly aut na silnici.

Poté, co jsme vkročili na chodník, za našimi zády padla červená a my se ocitli před kavárnou. Její vchod byl ozářen příjemným oranžovým světlem, vzal jsem za kliku a vstoupil spolu s mužem dovnitř.

Omámila mě příjemná vůně kávy a další aroma patřící všemu, co se do kávy ještě přidávalo. Sedl jsem si k prosklené stěně místnosti, skrz kterou jsem měl výhled na silnici. Naproti mně si k oválnému stolu sedl můj doprovod, jenž obdivoval vybavení a moderní design kavárny.

„Tak... asi bych ti měl něco vysvětlit,“ pronesl tichým hlasem muž odkládající si kabát.

S opovržením ve tváři jsem se ušklíbl, když nás přerušila servírka. Po pravdě jsem na kafe neměl ani chuť, ale zvolil jsem své oblíbené latté s cukrem navíc.

„A vy?“ otočila se na muže zírajícího na menu.

„To samé, děkuji.“ Vypadal zmateně.

Slečna cosi načmárala do bločku a odešla.

Zhluboka jsem se nadechl. „Dobře, začněte s tím, kdo jste.“

„Jmenuji se Nowel.“ A se sklopeným pohledem koukal na rýhy ve stolu.

„A co po mně chcete?“ zvedl jsem obočí, abych zdůraznil to, o co mi nejvíc šlo.

„Já... slíbil jsem, že tě přivedu, Alexi. Potřebujeme tě.“

Nechápal jsem. Pozoroval jsem, jak jeho obličej vyjadřuje emoci, kterou se snažil zakrývat, a s ním servírku přinášející kafe.

Už jsem chtěl vědět, o co jde, a tak jsem to vybalil: „Dost. Přestaňte chodit kolem horké kaše a řekněte mi, co po mně k čertu chcete.“

Muž se s nervozitou nadechl. „Ty... ty sem nepatříš, Alexi.“

Nestihl jsem se ani zeptat, jak to myslí, když pokračoval dál.

„Ty nejsi obyčejný člověk.“

Nevěděl jsem, jestli je to urážka či něco jiného, tak jsem jen pootočil hlavou a poslouchal dál.

„Určitě se ti někdy stalo něco divného, že?“

Vybavil se mi jedině den, který jsem právě prožíval, protože to byl ten nejdivnější den mého života. Zaražený v pohovce jsem si jen poposedl a byl jsem zvědavý, kam tím míří.

„Ty,“ pokračoval v čemsi, co se podle jeho barvy hlasu bál říci, „ty... jsi obdařen jistým darem. Darem, který si už možná použil, ale ani o tom nevíš. Magickým darem.“

Když jsem slyšel pojem „Magický dar“, cosi se ve mně hnulo, na několik sekund mi to vyrazilo dech.

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se s absurdním pobavením ve tváři.

„Nikdy se ti nestalo něco divného?“

„Například?“ dodal jsem k jeho větě a čekal, jak ji dokončí.

„Například? Dát do pohybu vodu či uhasit oheň, aniž bys musel vykonat nějakou fyzickou činnost?“

Jen co to dořekl, jsem se myslí vrátil do Silveru. Najednou jako by ode mě ten chlap seděl několik kilometrů. Ocitl jsem se opět nad skleničkou vody, která tančila podle pohybů brčka a sledovala ho, jako tělo hada jeho hlavu.

„A-a-ano, vlastně ano,“ zakoktal jsem, vzpomínkami stále mimo.

Kouknul se na mě s tajemným úsměvem. „Jsi Mioryvec, Alexi, máš větší sílu, než si vůbec umíš představit.“

Nowel mě zaskočil tím, jak mě nazval. Hledal jsem to slovo ve své hlavě, ale marně. Neznal jsem ho a ani mi nic neříkalo.

„Mioryvec?“ zeptal jsem se zahleděný do jeho očí.

„Alexi, jsi dědicem celé Mioryvské říše, pocházíš z rodu Nejmocnějších.“

Na moment jsem přestal dýchat, najednou se mi zdálo vše tak absurdní, tak vymyšlené – jako dětská pohádka.

„Tak moment,“ zvedl jsem se z pohovky. „Kdo vám zaplatil?“ Došlo mi, že to bude nějaký hloupý vtíp od Tylera nebo někoho jiného ze školy.

„O čem to mluvíš?“ S nevinným pohledem zdvihl hlavu a vykulil oči.

Nechtěl jsem s ním už ztrácet čas, věděl jsem, že se mě bude snažit přemluvit, ale neměl jsem náladu na žerty. Vzal jsem si kafe a udělal krok do strany, abych se dostal z úzkého prostoru mezi stolem a pohovkou.

„Alexi, počkej, mluvím pravdu. Celá Mioryvská říše na tebe čeká.“

„V životě jsem o ničem takovém neslyšel,“ vysmál jsem se mu do obličejce a vyrazil od pohovky ke dveřím.

„Ani jsi nemohl, už tisíce let se skrýváme před obyčejnými lidmi.“

Pohodil jsem rameny a sáhl po klice.

„Alexi! Aspoň mě vyslechni!“ Zvýšil hlas natolik, že se na nás nenápadně obrátilo pár lidí, co sedělo v kavárně. Podíval jsem se na něj varovným pohledem, ale on jen zranitelně zašeptal: „Prosím.“

Věděl jsem, že je to hloupost, ale i kdyby to nebyla pravda, mohlo by to být aspoň zajímavé. Řekl jsem si, že tím, že si ho poslechnu, nic neztratím. Navíc, do klubu už se mi vracet nechtělo. Opatrně jsem pustil kliku a nejistými kroky jsem se začal vracet. Vrátil jsem kafe na stůl a sedl si na kraj pohovky.

„Tak schválně.“ Dlouze jsem se napil a tak, aby to nebylo vidět, jsem se usmál, protože mi to v ten moment přišlo vážně komické.

Muž jménem Nowel se znovu usadil a složil ruce na stůl. Hlasitě polkl a zhluboka se nadechnul. „Jsi potomek rodu, který vládne naší říši. Máš moc... a tvoje poslání je ji ochránit.“

Jenom jsem se uvelebil a koukal jsem na něj se stále stejným výrazem. Nowel pochopil, že ho neberu vážně, tudíž se koukl ven, jako by hledal nápad, a po několika sekundách, jako by ho našel na silnici, se podíval zpět.

„Tak jinak, slyšel jsi někdy pověst o Shangri-la?“

Ano, hned jsem si vybavil legendu o zemi plné míru kdesi v Himálajích, ale co to s tím mělo společného? Chtěl jsem se znovu sebrat a odejít, ale on vstal se mnou.

„Je to pravda.“ Posadil mě zvýšením hlasu a pokračoval ve vyšinuté konverzaci. „Jen velmi přibarvená, abych tak

řekl. Říše, jež ti náleží, je rozdělena na čtyři vesnice, každá umí ovládat jeden element, ale jen vládnoucí rod umí ovládat všechny čtyři, ovšem před několika tisíci lety si jeden princ chtěl všechny zotročit, naši předci ho porazili, ale byli vyhnáni hluboko do hor, kde přežili jen díky svým schopnostem.“

Koukal jsem na něj, jako by to byl nějaký blázen z ulice.

Ale budiž. Tuhle hru můžou hrát dva. Rozhodl jsem se ho na něčem nacytat.

„Tak mi odpovzte na jednu otázku,“ přiblížil jsem se k němu, předkloněním přes stůl, „když ten rod žije v Hímálajích, proč já jsem tady?“

Nowel zakoktal něco, čemu jsem nerozuměl. Pozoroval jsem ho, jak na mě kouká s pohledem, který vyjadřoval něco, co jsem nechápal. Ale neměl jsem na něj čas. Naštvaný ze ztráty času jsem se zvednul z pohovky a obešel stůl. Zatáhl jsem za dveře, vyšel jsem na ulici, a i když jsem neměl náladu, zamířil jsem zpět ke klubu. *To chce flašku,* řekl jsem si sám pro sebe a pokračoval v cestě.

Troubící auto, kterému jsem vběhl do cesty, mě jen více rozčílilo. Přeběhl jsem přes přechod, když jsem upozoroval první kapky snášeující se z nebe. Než jsem doběhl na chodník, ozvala se z nebe obrovská rána a zablýsklo se tak, že to osvítilo celou oblohu. Rozeběhl jsem se vpřed se zmatenými myšlenkami. *Tohle mi nikdo neuvěří. Co to sakra bylo?!* Běžel jsem dál po cestě přes louže plné vody. Během minuty se rozpršelo a já začal počítat s tím, že než doběhnu ke klubu, budu celý promáčený, ale najednou mi něco došlo. Všude kolem se z nebe řítily kapky velké jako můj nehet. Voda plnila okapy, prohlubně v zemi a rachotila na střechách budov. Ale já byl suchý. Myslel jsem si, že stojím pod střechou, ale když jsem zvedl hlavu, zmátlo mě to. Nic nade mnou nebylo, jen černé nebe, z něhož se hnaly světlé šmouhy deště.

Rozhlédl jsem se kolem, aniž bych věděl proč, a podivil jsem se ještě více.

Nebylo to tak, že by voda nepadala jen na mě, ona nepadala nikam v mé blízkosti. Znovu jsem pohlédl vzhůru a pořádně se zakoukal do tmy. Došlo mi, že stojím v nějaké neviditelné bublině. Voda se z nebe řítí jako všude jinde, ale asi metr nade mnou se rozestupovala, jako by ji rozháněl vzdušný vír nebo něco jiného, co jsem neuměl vysvětlit.

Voda dopadala na zem až necelé dva metry ode mě. Udělal jsem několik kroků dopředu, abych se dotkl stěny, která držela vodu dál. Opatrně jsem natahoval ruku ke stěně, ale čím více jsem se k ní přibližoval, tím více se oddalovala a rozestupovala. Zhluboka jsem se nadechl a ustoupil, chvělo se mi celé tělo a já se neustále ohlížel, jestli mě někdo nevidí. *Je to mnou? To přece není normální*, pomyslel jsem si, když jsem si vzpomněl na toho blázna Nowela a jeho povídaní o magické moci.

Nevěděl jsem proč, ale něco mi říkalo „Vyzkoušej to!“. Z jakéhosi neznámého instinktu jsem zvedl ruce dlaněmi mířícími na pravou a levou stranu od mého těla a zavřel oči.

Představoval jsem si, jak voda tančí, jak mě poslouchá jako před tím v té skleničce. Připadal jsem si absurdně, ale na chvíli, jen na maličkou chvíličku... jsem tomu uvěřil. Ucítil jsem zvláštní teplo na hrudi, které doprovázelo emoci, kterou jsem nikdy před tím necítil, a otevřel jsem oči.

Něco tak krásného jsem až do té chvíle neviděl. Stál jsem v kopuli čisté záře, která pronikala celou ulicí. S pootevřenými ústy jsem s úžasem zíral na světlo, než jsem si uvědomil, že je to vlastně rotující voda rozzářena světlem pouličních lamp. Kapky vody měnily směr, objem i rychlost, jen podle toho, jak jsem si to v hlavě představil.

Míchaly se ve mně různé emoce. Štěstí, panika, nervozita, všechno to bylo ve mně a já se cítil, jako bych se vrátil domů. Jako bych po devatenácti letech našel pravdu a štěstí. Byl to ten nejúžasnější moment v mém životě. Jak jsem udělal sebemenší pohyb, směr vody se náhle změnil. Zrazil jsem se a říkal si, že to není možné, že něco takového nemůže existovat, ale stál jsem v důkazu, který mi nikdo nemohl vyvrátit. Cítil jsem se šťastně, ale zároveň vyčerpaně.

Udělal jsem krok dozadu a pohledem přešel celou kopuli, když...

„Výborně,“ pronesl tichý hlas, jehož šířitel stál asi patnáct kroků za mnou.

Prudce jsem otočil hlavou a voda – až do toho okamžiku rotující kolem mě – spadla ohromnou silou na zem. Celá ulice byla rázem plná vody, která nestíhala odtéci do kanálů. Až pak na mě dopadly první kapky prudkého deště.

Nowel byl už zcela promoklý, ale i tak tam jen stál a čekal na mou reakci.

„Nevěřil jsi mi, co?“

Přesto, že jsem si připadal, jako bych se znovu narodil, stále jsem nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo.

„Jak je tohle možné?“ dostal jsem ze sebe po dlouhém zírání.

„Říkal jsem ti pravdu, nejsem žádný blázen, Alexi.“

„A kdo tedy jste?“ zavolal jsem přes burácející déšť, který mi už stihl naprosto zmáčet vlasy.

Nowel se zhluboka nadechl s kapkami proudícími po jeho tváři a chystal se cosi říci.

„Tvůj dědeček. Tvůj pravý dědeček, Alexi.“

Zastavilo se mi srdce. *Je to možné? Po takové době?* I když jsem se nikdy nestaral o svou pravou rodinu, když byla možnost, že ji mám přímo před sebou, měl jsem milióny otázek. Nechtělo se mi tomu věřit, ale Nowel se pomalým krokem přibližoval blíže a blíže a já se cítil bezpečněji.

Nowel přišel až ke mně a položil mi ruku na rameno. „Je na čase, abych ti řekl všechno, aby ses dozvěděl vše o svém životě,“ zašeptal medovým hlasem.

„Dobře, ale ne tady,“ pokývl jsem hlavou směrem, kde byl můj dům, a vyrazili jsme promočenou ulicí plnou louží, které se neustále plnily vodou padající z nebe.

Bylo to zvláštní. Do té chvíle jsem mu nevěřil, ale co jsem použil svou takzvanou moc, změnil jsem názor. Jako bych procítl.

Chvíli jsem se tomu bránil, ale nakonec se všechny ty emoce, které ve mně vířily, dostaly na povrch, a musel jsem se zeptat na otázku, která mi celý život ležela na srdci, ale nikdy nevyplula na povrch.

„Kdo jsou moji praví rodiče? A... jak jsem se sem dostal?“ vykoktal jsem, aniž bych pomalu otevřel ústa.

Nowelův výraz náhle nabral naprosto jiný vzhled, jako by něčeho litoval, měl najednou ztrhaný obličej a odvracel pohled. Pak se ale duchem vrátil zpět.

„Víš... celé to začalo před více jak třiceti lety. Na trůn zrovna usedla má dcera Selene, bylo to hned po tom, co se provdala za tvého otce Arése. Měla štěstí, jelikož její vláda začala v období klidu. Žádné nemoce, žádné povstání... Lidé byli spokojeni a šťastni. A o to více se to zlepšilo, když má dcera otěhotněla.

Všichni jsme se těšili, že přibude nový potomek, tudíž poté, co se dítě narodilo, se konaly bály a velké slavnosti... byl to chlapec. Jmenoval se... Zek. Byl to úžasný kluk s hnědýma očima, hravý a ohromně snaživý.

Jak utíkal rok po roku, mladý princ sílil a objevoval svou moc, již v osmi letech se naučil používat všechny čtyři elementy a... Nevím, byl to zkrátka klenot říše, všichni ho milovali. Ale pak se stalo něco, co všechno změnilo.

Když bylo Zekovi třináct, Selene otěhotněla znovu. Na Zekovi nikdo nezpозoroval žádnou emoci, všichni

jsme si mysleli, že jen čeká, až se dítě narodí. Doufali jsme, že mladšího bratra povede ve správných stopách, že mu vše ukáže, a že kdyby, nedej bože, vypuklo povstání nebo jakýkoli boj, budou stát bok po boku. Zmýlili jsme se.

Od narození druhého dítěte se Zek začal chovat divně, skrýval se ve své ložnici, všechny ignoroval a nic ho nezajímalo. Na malé batole začínal být nepříjemný a zlý. Zřejmě se začínal bát, že v jeho bratrovi roste hrozba, konkurence... a proto... se ho Zek potřeboval zbavit. Trvalo mu to sice více jak rok, ale... byli jsme slepí... a...“ Nastala velká odmlka, při které se Nowel nadechl. „A tak ho jedné noci poslal pryč z naší říše. Nikdo nic nezpozoroval do té doby, než se přišlo na to, že dítě zmizelo. Nikdy nezapomenou na slova, která nám Zek řekl: „Zbavil jsem vás velké přítěže.“

Selene a Arés byli nešťastní. Prosili Zeka, ne, přímo žadonili, aby jim prozradil, kam batole poslal. Ale mlčel, jako by se ho zmocnilo zlo a on jen poslouchal rozkazy.

Netrvalo to dlouho a... jedné noci zmizel i on sám. Celé království pátralo jak po něm, tak po malém miminku, kterému už nedával nikdo šanci. Všichni si mysleli, že ho Zek poslal na smrt.

O tři roky později se však již osmnáctiletý Zek objevil s více jak polovinou naší armády, která se proti říši vzbouřila, a zaútočil na město, rozpoutal válku, která v naší zemi zuřila více než dva roky a během níž... zemřela jak jeho matka, tak otec. Nakonec byl Zek poražen, ale nikdy jsme ho nechytili. Zmizel na celých třináct let.

Většina lidí si myslela, že podlehl zranění a zemřel. Ale jen dokud se neukázal znovu. Před pár měsíci se pokusil zaútočit na království, nedostal se naštěstí ani přes hranice našeho města. Jeho síla však roste, neustále jsou někde viděni jeho zvědi a někdy i samotný Zek, jak stojí v mrtvé tmě a zírá na město. On sám zaútočil zatím jen třikrát,

ale vždy se rychle stáhnul, jako by nás chtěl jen rozružit nebo... měl něco v plánu. Podobně to dělal i tenkrát.

Bojím se, že přijde něco většího... že přijde válka.“

„Počkej,“ přerušil jsem ho, „a to batole, které zmizelo...“ polkl jsem poslední slovo s myšlenkou, kterou jsem si zatím nebyl jistý.

„Malý princ? Toho jsme hledali od té doby, co zmizel. Celých osmnáct let jsme po něm pátrali a snažili jsme se ho najít. Ale dnes,“ zastavil se a opřel o mě svůj těžký pohled, „mé pátrání skončilo.“

Už jsme byli v naší ulici, tudíž jsem se dal opět do kroku, a dokud jsme nedošli až k našemu domu, nepromluvil jsem. Jen jsem si v hlavě pořád dokola opakoval jednu a tu samou větu: *Jsem to já.*

Došli jsme k domu, kde jsme vyšlápli schody a poté vyšli dovnitř. Vpluli jsme do haly spolu s mými myšlenkami, které mi zaplnily hlavu. Na jednu stranu jsem věděl, odkud pocházím a co jsem zač, ale na druhou stranu jsem si připadal, jako bych celý život žil ve lži. Nic mi nenapovídalo, jak na to mám reagovat.

Zasekl jsem se a s prázdným pohledem zíral na Nowela. Byl jsem, jak přikovaný k podlaze, zatímco ze mě tekla voda a dopadala na podlahu v hale.

„A co ty?“ zadíval jsem se mu do očí. „Jakou ty v tom máš roli?“

Nowel se jen přátelsky podíval a odpověděl: „Vládnul jsem před tvou matkou. Jsem z čistokrevného rodu jako ty a Selene.“

Stačil jsem jen přikývnout, než se mi z úst vydrala další otázka.

„A co říše? Když momentálně nemá vládce.“

Nowel se na mě s lítostí koukl. „Poté, co tvá matka zemřela, jsem se ujal vlády opět já, ale právoplatně až zemřu, by trůn patřil tvému bratrovi. Snažíme se odolávat

jeho útokům a piklím, ale začíná to být den ode dne těžší. Na jeho sílu jsem již krátký... a proto potřebujeme tebe.“

„Moment,“ zarazil jsem se, „ty chceš, abych jel zpátky s tebou?“ Cukl jsem sebou, jako bych dostal elektrickou ránu.

„Ano, proto jsem tady, lid bez tebe nepřežije.“

„Ale já nemůžu,“ odpověděl jsem s pomyšlením na přátele, rodinu, školu a nebezpečí číhající za tajemným Nowelovým příběhem. „Nemůžu odtud odjet, co bych řekl rodičům?“ Můj hlas se panicky zvýšil a mé tělo se začalo neovladatelně chvět.

„Pravdu, musíš jim říci pravdu, Alexi.“

„To nemůžu, pomyslí si, že jsem blázen.“

„Tak jim musíš ukázat, že nejsi.“

„Jak?“ rozhodil jsem ruce.

„Podej mi ruku,“ řekl a natáhl tu svou před sebe s dlaní nahoru.

Opatrně jsem k němu přistoupil a se stále rozechvělými končetinami, pozdvihl paži. V momentě, kdy se naše dlaně setkaly, mnou něco projelo. Byl to pocit síly, jako bych z něj vysával energii.

Nowel mě stiskl, přitáhl blíže k sobě a uklidnil přátelským pohledem a klidem.

„Teď, zavři oči,“ řekl.

Sice jsem neměl ani tušení, co se chystá udělat, ale poslechl jsem.

„Zhluboka dýchej... nádech... a výdech... nádech... a výdech... snaž se potopit do hloubky sama sebe. Musíš jít až tam, kam si své myšlenky nikdy neposlal. Budeš cítit přítomnost svých sil... i když zatím spíš zavřená ve skořápce, která kolem nich během tvého života narostla, ucítíš je.“

Měl pravdu.

„Zaměř se na tu, co chceš použít. Poradím ti, je to vzduch. Skořápka svobody.“

Připadal jsem si, jako kdybych byl stál mezi čtyřmi obrovskými kusy horniny. Jen já, balvany a tma všude kolem. Představoval jsem si to trochu jako Stonehange.

Udělal jsem, jak Nowel řekl, a myšlením se přiblížil k té skořápce či balvanu, z které sálala volnost a svoboda, možná i trochu chlad.

„Otři o ni své vědomí... a představ si modrý studený plamen, který se do tebe přenáší díky vašemu dotyku... představ si, jak tě ten plamen obklopuje...“

Dělal jsem to, co říkal, a soustředil jsem se na jeho slova.

V mé hlavě mě začaly obklopotvat studené plameny, jejichž struktura mi sálala z těla. Netušil jsem, co to způsobí, ale netrvalo to dlouho a zmocnil se mě zvláštní pocit. Ten samý, který se mě zmocnil venku v dešti, krásně hřejivý pocit na prsou, který mi rozproudil krev v celém těle. I když plameny v mé hlavě byly studené, hrud jsem měl v jednom ohni. Cítil jsem se, jako bych byl v nějakém transu, který mi byl příjemnější než cokoli, co jsem zažil. Bylo to jako ta nepříjemnější masáž, jako to nejhezčí pohlazení. Nedalo mi to a otevřel jsem oči.

Všude kolem byla pára šířící se z našeho oblečení. Cítil jsem, jak má bunda pomalu ztrácí tíhu a vlhkost v ní pomalu mizí. Během minuty bylo v místnosti až nesnesitelné teplo a pára pomalu začala unikat z oken.

„To my?“ zeptal jsem se s úsměvem malého dítěte.

„Ne,“ pustil mi ruku a koukl se mi do očí, „to ty. Jen... s mou pomocí.“

Ten pocit, který mnou právě probil, se mnou zamával. Najednou jsem se cítil, jako bych mohl cokoli.

Pára téměř zmizela a já stále nevěřil svým očím, ale po několika sekundách pozorování, mě něco přerušilo. Byl to chrastivý zvuk ze zámku od hlavních dveří. Prudce jsem trhl hlavou a pohlédl směrem, odkud se zvuk šířil. Dveře lehce zavržaly a otevřely se. V nich stála máma s tátou.

Rodiče zabouchli dveře, než se jeden po druhém podívali na Nowela. Při tom se docela zarazili.

„Dobrý den,“ pozdravil Nowel, a vypadalo to, že má plán.

„Dobrý den, kdo jste?“ zeptal se táta až s nepříjemným tónem hlasu. Bylo poznat, že ho cizí muž v jeho domě znepokojuje.

„Mami, tati, já... tohle je... no... něco se stalo...“

Mohl jsem se snažit, jak jsem chtěl, ale některý z pocitů, který mě ovládal, mi nedovolil pokračovat.

„Alexi, co se děje?“ zeptala se máma s viditelnými obavami v očích. Věděla, že nepůjde o žádnou prkotinu, poznala to jen z mého tónu.

„Prosím, pojdte si sednout,“ požádal jsem je, ale ne z důvodu, že by to neustáli, ale že já sám jsem měl problém to ustát. Koneckonců jsem jim měl říct, že jsem jakýsi čaroděj, který je dědicem celé říše, o které svět nemá ani tušení.

Posadili jsme se na koženou pohovku v obývacím pokoji a já přemýšlel jak začít. V hlavě mi proběhlo několik proslavů, ale nakonec jsem se vzchopil a začal.

„Mami, tati...“ Z místnosti zavládlo hrobové ticho. „Říkali jste, že nevíte, odkud pocházím, jen že jste mě našli před domem v košíku, je to tak?“

Cítil jsem se provinile, protože to oni mě vychovali, to díky nim jsem byl ten, kdo jsem byl. A po tom všem jsem je měl tak trochu zradit.

„Ano,“ začala máma s vyprávěním, „doktor nám tehdy řekl, že jsi naprosto v pořádku, bylo ti třináct měsíců... To nám vzkázal ten, kdo tě přinesl. Jediné, co u tebe bylo, byl kus papíru s datem tvého narození... ale proč se ptáš?“

Koukl jsem ztrhaně na Nowela a pak zase na rodiče. „Tohle je můj dědeček, můj biologický dědeček.“

Oba rodiče se zarazili a já si připadal jako největší zrádce.

„Prosím?“ Máma znejistila a hodila po Nowelovi podezíravý pohled.

„A...“ Nevěděl jsem, jak pokračovat. „On není odtud, je z daleka...“ Zamyslel jsem se, jestli mám pokračovat, ale došlo mi, že musím. „Přesně z Himálajského pohoří.“

Táta se zarazil a s domýšlivým pohledem položil otázku, která mě samotného do toho momentu nenapadla. „Na to, že jste z takové dálky, mluvíte dobře naším jazykem, jak to?“

Otočil jsem se směrem k Nowelovi a opakoval tátovu otázku. „Jo, jak to?“

„Víš,“ zašeptal, „všichni z našeho rodu, dědí schopnost mluvit stejným jazykem, jako jejich poddaní... a ti mluví mnoha jazyky.“

Když jsem se nad tím zamyslel, tak mi to vlastně dávalo smysl, vždycky jsem byl ve škole nadaný na jazyky, aniž bych se musel nějak extra učit, dokonce i když jsem celé pololetí chyběl kvůli mononukleóze, jsem to rychle dohnal.

„Moment, poddaní?“ opakoval táta ústřížek z našeho rozhovoru.

„Mohl by nám tu konečně někdo říci, co se to tu sakra děje?“ vykřikla máma.

Narovnal jsem se a chtěl jsem si stoupnout, ale sám jsem si to nedovolil, takže jsem se jen zhluboka nadechl a přes zařáté zuby jsem pronesl: „Dobře, ale nebudete mi věřit.“

Věděl jsem, že si budou myslet, že jsem se zbláznil, ale musel jsem jim to říct.

„Jsem potomek jistého rodu, zvaný Mioryvci, tenhle rod vládl už ve starověku v...“ Zasekl jsem se, protože jsem ani nevěděl, kde všude vládl, otočil jsem se na Nowela.

„Vládl skoro celé Asii a polovině dnešní Evropy,“ dodal Nowel a sám pak pokračoval: „Jenže před několika tisíci

lety se tento rod i s celou jeho říší vytratil. Lidé je kvůli jejich daru... moci... vyhnali až hluboko do Himálajských hor.

„Moci?“ zaskočeně opakovala máma.

„Jo, mami, moci. Magické moci,“ ujasnil jsem a nastalo ticho.

„Každý potomek tohoto rodu,“ vysvětloval Nowel, „měl moc ovládat elementy přírody. Vodu, oheň, vzduch a zemi.“

Táta si poposedl z místa na místo a s arogantním tónem hlasu, ve kterém bylo slyšet, že si myslí, že jsem cvok, řekl: „To je absurdní. Nic takového neexistuje.“

„Mýlíš se, existuje,“ zamumlal jsem, aniž bych zvedl hlavu, a pohled zamířil ke svíčke na stole. Napojil jsem se na spící sílu hluboko ve mně a upravil proces, který mě učil Nowel. Chtěl jsem jen, aby se zapálila. S upřeným pohledem na ní, jsem si v mysli přehrával, jak knot na svíci hoří, jak jeho plamen roste a sílí.

Trvalo to asi minutu, ale nakonec se kolem svíčky objevily žhnoucí oranžové jiskry a knot vzplanul.

Nowel se usmál a zašeptal: „Učíš se rychle.“

„To přece... jak... jak jsi to udělal?!“ Máma s panikou v očích vyskočila z gauče. „To přece není možné, jak si to udělal?!“ opakovala.

„Ale ano, mami, je to možné, právě jsi to viděla,“ uklidňoval jsem ji.

Byla vyděšená a zmatená.

„Alexi,“ oslovil mě Nowel, který měl cosi v plánu.

Nevěděl jsem, co přesně chce udělat nebo co jim chce říct, ale něco mi říkalo, že zbytek mám nechat na něm.

„Nech nás s tvými rodiči na chvíli o samotě, já jim všechno vysvětlím.“

Byl to dobrý nápad. Já ani pořádně netušil, co jim říkám, byl jsem sám moc zmatený a neměl tušení, co dělat,

tudíž jsem kývl, opustil kruh, vyšel z obýváku a po schodišti jsem se dostal až ke své ložnici.

Opřel jsem se čelem o futro dveří a přemýšlel. Bylo to zvláštní. *Před pár hodinami jsem tu stál a byl jsem normální teenager, a teď mám zachraňovat království před svým starším bratrem. To je ironie.*

Vešel jsem dovnitř pokoje a sedl jsem si na koberec před skříň, kde byly rozházené kusy mého oblečení, které jsem po sobě zanechal, pospíchaje za Alicí.

Držel jsem v ruce své bílé tričko a přehazoval si ho z ruky do ruky s tím, že se mi v hlavě míchaly myšlenky celého toho dne a dne, který měl následovat. Něco mi říkalo, ať jsem rád, že jsem našel svou novou rodinu, ale stál jsem vůbec o ni? Z ní mi údajně zůstal jen dědeček a krvelačný bratr, který zabil oba naše rodiče.

Z normálního světa jsem se přenesl do fantasy akčního filmu.

Stále jsem muchlal své tričko a nevěděl co dál. Praštil jsem s ním o zem, a zrakem jsem zůstal viset v zemi. Cítil jsem, jak se mi klepou konečky prstů, byl jsem naprosto v jiném světě, než jsem byl tři hodiny před tím. V hlavě mi znělo několik hlasů. Jeden mi říkal, že by bylo správné odjet, měl to být můj úděl, ale ten druhý mi připomínal, že přece za sebou nemůžu nechat rodinu, přátele a školu. A to jsem ještě nemyslel na nebezpečí, do kterého jsem se měl vrátit.

Seděl jsem tam aspoň hodinu, než mě vyrušil mužský hlas.

„Můžu dál?“ ozvalo se od prahu mých dveří. Stál tam Nowel s úsměvem na tváři, tudíž jsem hádal, že to dopadlo dobře.

„Jistě,“ zamumlal jsem, zatímco jsem v ruce stále svíral zmuchlané tričko z podlahy.

„Všechno jsem tvým rodičům vysvětlil, ale musíš jim dát čas. Oni to vstřebají.“

Jen jsem se na něj díval a přikyvoval, protože jsem na tom nebyl lépe než moji rodiče.

„Já už teď budu muset jít, ale zítra se stavím a o všem si promluvíme, ano? Jak s tebou, tak s tvými rodiči... a připravíme tě na cestu.“

Napadlo mě, jestli se příští den dozvím ještě něco nového, nebo jestli to je opravdu všechno.

Předáváje si tričko z ruky do ruky, jsem jen pomalu znovu přikývl.

Nowel se ztrácel na schodišti, když zadrnčel telefon v mých kalhotách. Po chvíli mi došlo, že je to jen zpráva. Zničený a psychicky vyčerpaný z celého dne jsem vytáhl telefon a přečetl si ji. Byl to Tyler: „Kam jsi zmizel? S Alicí si o tebe děláme starost.“

Byli to moji nejlepší kamarádi, ale neměl jsem náladu rozebírat s nimi něco, o čem jsem ani já sám neměl pomalu ani tušení, tak jsem napsal jen: „Vše Ok, uvidíme se zítra.“ A položil telefon na podlahu.

S hlavou plnou myšlenek jsem zhasl, pomalu se svlékl a zalezl do peřin.

Nemohl jsem uvěřit tomu, co se stalo, byl jsem princ magické říše, která se již tisíce let skrývala, a já ji mám vést do války proti bratrovi, kterého jsem v životě neviděl.

Mozek jsem měl přeplněný vším možným. Ale všechny ty myšlenky byly mé, to na tom bylo nejtěžší, co si vybrat? Co je správné? Než jsem si stačil všechno promyslet, ztmělo se mi před očima.

Kapitola 3

Rozloučení

Když jsem poprvé otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe, byla celkem zima. Vše ještě bylo zahaleno tmavě modrou až šedou barvou.

Během noci jsem ze sebe zkopal přikrývku, takže mě podzimní chlad, který byl noc co noc silnější, velmi drsně probudil. Trhl jsem dekou, na které jsem ležel, a hodil si ji přes polonahé tělo, poté jsem se sehnul k nohám a natáhl se po zkopané přikrývce. Do té jsem se zachumlal až po ramena a sledoval modře svítící budík na nočním stolku.

Bylo teprve pět hodin a sedmnáct minut, tak jsem znovu zavřel oči. Až pak mi došlo, co jsem minulý den prožil. Zauvažoval jsem, jestli to celé nebyl sen, že něco tak neuvěřitelného se přece nemohlo stát zrovna mně... Na jednu stranu jsem byl ohromený, ale na druhou jsem si opravdu přál, abych si to, co se stalo, jen vybájlil.

Jak jsem o tom všem tak přemýšlel, ospalost se změnila v nervozitu, která mi nedovolila usnout. Prstem jsem si stále jezdil pod nosem, abych se aspoň nějak zabavil, než se nedostatek spánku projeví. Chvilí jsem ještě pozoroval budík, ale nakonec jsem, jak jsem doufal, usnul.

Probudil mě až příjemný hlas šeptající mé jméno.

„Alexi, Alexi, vstávej, je tu Alice.“

I když jsem chtěl, nepodařilo se mi rozlepit oči.

„Vstávej, je tu Alice,“ zopakoval hlas.

S těžkými víčky jsem pomalu rozevřel oči a skrze mžourání zaostřil na osobu stojící přede mnou. Byla to máma.

„Je tu Alice, chce s tebou mluvit.“

Rozespálý a zmatený jsem jen kývl. „Hned budu dole.“ A zabořil jsem hlavu zpět do polštáře.

Když mi máma zmizela z doslechu, s pocitem, že mám stokilové ruce i nohy, jsem zvedl hlavu a snažil jsem se otočit na záda. Nějakým způsobem jsem se nakonec překulil a sedl na kraj postele, koukl na budík, který ukazoval třináct hodin a třicet šest minut, a snažil jsem se probrat.

Jako obvykle se mi po probuzení motala hlava, a já čekal, až se svět vrátí zpět do základů. Ze země jsem pomalu sebral kalhoty a pohozené tričko a s námahou se oblékl. Bos, rozčuchaný a bez rovnováhy jsem došel až ke schodům, odkud jsem už slyšel hlas Alice a mámy.

Jeden po druhém jsem se snažil sejít schody, ale než jsem se dostal k pátému schodu, už jsem slyšel Alici: „Kam jsi se včera vypařil? Všude jsme tě hledali a i ta tvoje nová frajerka se po tobě ptala!“

Byl jsem našťvaný, ne kvůli Alici, ale kvůli tomu všemu. Stál jsem před velkým úkolem, můj život se měl naprosto změnit, i když jsem nevěděl jak moc. A do toho všeho přišla Alice s normálním životem. Věděl jsem, že za to nemohla, ale otráveně jsem protočil oči v sloup s pomyšlením, že na prkotinu, jakou byla v tu chvíli Ashley, jsem neměl náladu.

Došel jsem až k mámě, která tu situaci nejspíš čekala, a tím pádem tomu odpovídal i její výraz.

Počítal jsem s tím, že Alici zatím nikdo nic neřekl, jinak by, podle mého úsudku, nebyla tak v pohodě. V první chvíli jsem si řekl, že je to dobře, že čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. Ale poté se mě zmocnil pocit výčitek. Alice byla jako má sestra, viděl jsem jí každý den, mluvil jsem s ní, svěřoval se jí. *Zaslouží si, abych jí to řekl*, pomyslel jsem si.

„Nic neví?“ zeptal jsem se mámy, jejíž oči jen rychle poskočily mezi mnou a Alicí, než mi s výdechem odpověděla: „Ne, chci, abys jí to řekl ty.“

To už se Alice zarazila, spadla jí brada a její pohled se vyprázdnil.

„Nechám vás o samotě,“ řekla máma a pomalu odkráčela do kuchyně.

„Ale, co se děje?“ zamumlala Alice a přitom se na mě dívala jako na nemocné štěně.

„Pojď,“ pokynul jsem lehce a i s Alicí jsem přešel do zadní části domu – zimní zahrady.

Místnost měla všechny stěny prosklené, jednotlivé části spojovaly jen dřevěné latky. Byl tam trochu chlad, jelikož někdo nechal pootevřené dveře na zahradu; přistoupil jsem k nim a zabouchl je.

„Alice...“ vydal jsem, aniž bych se otočil od dveří.

„Alexi, co se děje?“

Až poté jsem se pomalu otočil a opřel o dřevěnou část stěny s pohledem upřeným ke stropu, z kterého z podlouhlých květináčů sahaly šlahouny květin a stáčely se podél stěn až téměř k podlaze.

„Nemá cenu to protahovat... takže... musím odjet.“

Alice zatím měla neutrální výraz.

„Co? Proč... a kam?“

Zkoušel jsem si spodní ret, abych se nějak ubránil slzám, které se začaly probíjovat na povrch. „Něco se stalo a...“

„Co?“

„Zkrátka... nebudeš mi věřit, ale,“ nastala dlouhá odmlka, „zkrátka musíš.“

Alice už se začínala bát, poznal jsem to. Přistoupila o krok blíž a poslouchala.

„Znáš pověst o Shangri-la?“ zeptal jsem se, jelikož jsem nevěděl, jak jinak začít.

„Myslíš to místo z knihy Jamese Hiltona?“

„Jo, přesně. Co si o tom pamatuješ?“

„No...“ zamyslela se, „... v té knížce je napsáno, že je to údolí někde v Himálajích, plné klášterů a tak... něco jako ráj na zemi, proč?“

Nadechl jsem se. „Nejspíš je to pravda.“

„Jak to myslíš?“

„Je to založený na pravdě, jen... nikdo ten skutečný příběh nezná.“

„Alexi, nechápu, kam tím míříš.“

„Co kdybych ti řekl jednu verzi, poslechneš si ji?“

Alice byla zmatená, ale přikývla.

Podíval jsem se jí přímo do očí, abych navázal lepší kontakt a začal vyprávět to, co mi řekl Nowel.

Když jsem skončil, zůstala Alice stát jako přikovaná, ani se nehnula, jen na mě zírala.

„No?“ upozornil jsem ji, že jsem svůj příběh dokončil.

„A... no, to jsem nikdy neslyšela,“ probrala se, „ale furt nechápu, proč mi to říkáš.“

„Protože...“ Nechtěl jsem to vše vysvětlovat, a tak jsem udělal to, co by přesvědčilo každého.

Zaměřil jsem se na vodu, která byla v truhlíkách okolo, a snažil se ji vyzdvihnout. Udělal jsem to, co mi radil Nowel, ponořil jsem se hluboko do sebe, dokud jsem nenarazil na čtyři spící síly a nedostal se až k té vodní. Svým vědomím jsem se o ni lehce otřel, abych z ní mohl čerpat... zabralo to.

Několik kapek z každého truhlíku se pomalu vzneslo asi dvacet centimetrů nad hladinu.

Alice si toho nejdříve nevšimla, ale když už jsem měl jistotu, že už to vidí, dodal jsem: „Protože já jsem potomek toho královského rodu.“

Alice mlčela, jen s hrůzou zírala na vodu držící se ve vzduchu.

„Jak?“ zeptala se a já pomalu spustil kapky zpět tam, kam patřily.

„Včera v noci jsem se setkal s jedním mužem a... je to můj biologický dědeček.“

„Moment,“ rozhodila rukama, „tohle je na mě moc,“ a sedla si na proutěnou židli.

„Mám bratra,“ pokračoval jsem, jelikož jsem jí to všechno potřeboval říct, co nejdřív, „který se ale proti říši vzbouřil, zabil mého pravého otce... i matku. Děda... Nowel je už celkem starý, nemůže zůstat dlouho na trůně a... potřebuji mě.“

„Alexi...“ zaklímala hlavou.

„Ne... věř mi.“

„Já bych chtěla, ale je to tak... tak... je to vůbec možné?“

„Viděla jsi, co jsem dokázal.“

„To ano, ale je tu spousta věcí, například jak si se sem dostal?“

„To bratr, Zek. Když jsem se narodil, bál se, že ho připravím o trůn, a tak se mě zbavil.“

Alice odvrátila pohled a zhluboka se nadechla. Podle jejího výrazu vůbec nevěděla, co se právě stalo.

„Alice... já... ti lidé na mě spoléhají.“

Mlčela.

Sedl jsem si vedle ní a čekal, až to všechno vstřebá, ale trvalo to déle, než jsem čekal. Po deseti minutách jsem uslyšel zvuk vchodových dveří a kroky, které už mi byly povědomé.

„Nowel,“ řekl jsem si pro sebe potichu těsně před tím, než se v dřevěných futrech do haly objevil táta s právě zmíněným Nowelem.

Alice okamžitě zbystřila, zvedla hlavu, bedlivě si začala Nowela prohlížet, řekl bych až nepříjemně, ale Nowel nevydal ani hlásku.

„Ahoj,“ pozdravil jsem a lítostně pokynul směrem k Alici. Myslel jsem si, že bude dále mlčet, když náhle vstala a ocitla se mezi mnou a Nowelem.

„Ukaž to znovu,“ pobídla mě.

„Co?“

„Ukaž to znovu,“ zopakovala a přistoupila k truhlíku s vodou.

Šel jsem hned za ní a provedl, oč požádala. Ponořil jsem se do sebe a celý proces zopakoval. Jelikož jsem se teď soustředil jen na jeden truhlík, množství vody, s kterým jsem dokázal pohnout, bylo mnohem větší než před tím a vyšplhala se ještě asi o deset centimetrů výše. Alice se obličejem přiblížila k truhlíku a pozorovala představení malých kapiček vody.

„To je neuvěřitelný,“ pronesla a znovu se narovnal.

Poté jsem spojení se svou silou ukončil.

„Je to pravda?“ otočila se na Nowela. „Jste jeho dědeček?“

„Ano, jsem. A vy jste...“

„Alice,“ odpověděla rychle.

„Přítelkyně?“ usoudil Nowel.

„Ne,“ usmál jsem se, „kamarádka... sestra.“

„Těší mě,“ odvětil Nowel a napřáhl ruku.

Alice zaváhala, ale pak přikývla a podání ruky přijala. „Mě také,“ oddechla si. “

„Nowele... děje se něco?“ zeptal jsem se, když mi došlo, že zřejmě kvůli něčemu přišel.

„Vlastně ano... hodně jsem o tom přemýšlel, ale... potřebujeme odjet už dnes večer.“

Najednou jsem propadl panice. Do té chvíle jsem si to všechno nějak neuvědomoval, ale když už jsem stál před hotovou věcí, dopadla na mě tíha všech okolností. *Co teď? Rodina? Přátelé? Škola?*

„Ale to nejde! Co... co... škola?“ zvýšil jsem hlas.

„Budeš muset prozatím ukončit studium,“ řekla máma se zvláštním klidem v hlasu, čímž mi vyrazila dech, protože něco takového jsem od ní tedy rozhodně nečekal. To ona byla vždycky ta, kdo mě nutil do studia a do úkolů.

„Týden, musíte mi dát aspoň týden,“ snažil jsem se je přesvědčit.

„Lituju, Alexi, ale tvůj bratr může kdykoli zaútočit znovu, a když tam nejsem, říše nemá šanci,“ pronesl Nowel a já si nemohl nepovšimnout, jak se Alice zarazila. V jejích očích jsem viděl strach, že se její nejlepší kamarád mění v cizího člověka, člověka s minulostí, kterou ona nesdílí.

A měla částečně pravdu, ten kluk co odešel předešlý den ze Silveru, se už nevrátil. Byl jsem tu jen já, se svými novými povinnostmi a novou minulostí.

„Chci jet s tebou,“ vykřikla Alice, která v ten moment nejspíš netušila, co říká.

„To nejde,“ zavrtěl jsem hlavou. Chtěl bych, aby jela, ale nemohl jsem ji nechat, aby za sebou nechala školu a rodinu. A co bylo hlavní, nikdy bych si neodpustil, kdyby se jí něco stalo. Zkrátka možnost, kterou Alice navrhla, jsem zavrhnul hned.

„Ne! Alice, to je vyloučený. Něco se ti stane.“ Cítil jsem, ať nerad, že můj hlas jde prudce nahoru. Nevěděl jsem, jestli kvůli obavám nebo vzteku, ale včas jsem ho utlumil a pokračoval: „A teď mě omluv, musím zavolat do školy.“

Opustil jsem je a došel nahoru pro telefon, vytočil svou třídní a řekl jí, že z osobních důvodů ukončuji studium a ať vše další řeší s mými rodiči, že s tím souhlasí.

Celý zdrcený a hryzaný vinou, co nechávám za sebou, jsem poté seděl na gauči v obývacím pokoji a zíral na prázdné cestovní tašky uprostřed místnosti. Přemýšlel jsem, co mě čeká následující dny, týdny a dokonce i měsíce. Začal jsem se bát. Neměl jsem ani potuchy, do čeho se řítím, a v danou chvíli jsem to ani vědět nechtěl. Přál jsem si jen jedno, aby to už bylo za mnou.

„Alexi.“ Ucítil jsem ruku na rameni. Byla to máma. Její výraz říkal, že by mi chtěla pomoci, ale zřejmě netušila jak.

Podívala se na mě tak, jak to ona uměla, a sledovala každý můj sebemenší pohyb.

„Alexi, víš, že jestli jet nechceš...“

Musel jsem ji přerušit. „Tak co? Oba víme, že jiná možnost není, přece je nemůžu nechat povraždit. Já musím jet.“

„Nebylo by to správné, máš pravdu. Ale musíš myslet na to, že když se rozhodneš zůstat, to co se stane, nebude tvá chyba.“

„Nemáš pravdu,“ namítl jsem, „jejich krev mi proudí v žilách, jejich síla dřímá v mém srdci... jsem za ně zodpovědný.“

V tu chvíli ve dveřích stál táta s Nowelem a Alicí vyčuhující za jejich rameny.

„Alexi, chápeme, že... že tohle je velký úkol, ale musíme myslet na to, že nikdo jiný se mu podrobit nedokáže,“ pronesl táta.

Alice poté vykličkovala mezi muži a sedla si vedle mě. Pohodila delšími vlasy a tím nejužasnějším a nejpronikavějším pohledem se na mě podívala.

„Alexi, jsme nejlepší kamarádi už dlouho a myslím, že nějaká cesta to nezmění...“

Nevěděl jsem, co na to říct, protože jsem netušil, jak dlouho budu pryč.

„Jo, ale jak dlouhá bude ta moje cesta?“ Koukl jsem se jí do očí zlomeně.

„Na tom přeci nezáleží. A vůbec,“ usmála se, „až vyhražete, můžeme se tam jet podívat všichni.“

Odrkl jsem si, ale nebylo to upřímné. Nevěděl jsem, jestli vyhraju, vždyť jsem ani nevěděl, proti čemu stojím. Věděl jsem jen jedno; ohromnou rychlostí jsem padal do jámy, z které jsem již neměl šanci se vykopat. Nechtěl jsem se už se svou nejlepší kamarádkou dále loučit, tak jsem si – abych zakryl smutek a strach – stoupl a dlouze se protáhl.

„No... měl bych začít balit, ne?“ V tu chvíli jsem se schoval za tvrdou slupku svého druhého já a připadal jsem si, jak za pětimetrovou betonovou zdí.

Vyšel jsem nahoru s taškami v ruce a ze své skříň jsem začal vytahovat oblečení odolné vůči všem teplotám. Nevěděl jsem, jaké tam bude počasí. Neustále jsem si představoval údolí mezi lesy, tajemné stavby a chladný vzduch otírající se o ledově zelené stromy.

Všechno oblečení i s botami jsem vyskládal na postel a dlouhou dobu jsem sledoval, jak si tam hová. Byl to evidentně můj poslední den, kdy jsem si mohl užít dovolova. Z koupelny jsem si sbalil několik věcí jako mýdlo, šampón, žiletka a další. Předpokládal jsem, že koupele tam nebudou zrovna příjemné, že to bude jako v pravěku. V tu ránu se vedle mě objevila Alice. Jen na mě v tichosti zírala a sledovala, jak se mi vyprazdňuje skříň a naplňují tašky.

„Musíš něco říct Tylerovi a ostatním, třeba že jsme s rodiči vyhráli cestu kolem světa, ano?“ řekl jsem tiše.

„Opravdu chceš Tylerovi lhát?“

„Alice... jasně, že nechci. Ale ani nemám příležitost mu to říct. A i kdyby byla, je to...“ Nadechl jsem se.

„Chápu, něco si vymyslím, ale jednou mu to budeš muset říct. Je jako tvůj brácha.“

„Já vím, Alice. Já vím.“

To že jsem tuhle věc chtěl Tylerovi tajit, mi nedělalo žádnou radost, spíš naopak. Kdyby tak v ten okamžik stál vedle mě... To bych mu to řekl ihned. Ale shánět ho bylo to poslední, na co jsem právě myslel.

„Jaké myslíš, že to tam bude? Jak na tebe asi budou ti lidé reagovat?“ zauvažovala.

„Vidíš, o tomhle jsem nepřemýšlel.“

„Myslíš, že vědí, že se jim vrací dědic?“

„Alice, to je právě to. Já nevím nic. Nevím, jestli tam o mě stojí, nevím, jak to tam bude probíhat a už vůbec nemám tušení, jak dlouho tam budu.“

„Třeba si tě budou vážit, klanět se.“

Odfkl jsem si. „Jak jsem řekl, nemám ponětí.“ Hodil jsem oblečení z náruče do tašky a sedl si na postel.

„Ukaž,“ vydechla Alice a vyndala rozházené věci z tašky. Jeden kus po druhém pečlivě srovnala a až poté, vrátila zpátky.

Úhledně srovnala celou tašku, zatímco jsem seděl a tupě zíral na roh skříně.

„Dík,“ usmál jsem se a vstal. Opět jsem začal vytažovat věci ze skříně a podával je Alici, která je skládala do tašky.

Trvalo nám více jak hodinu, než jsme skřín téměř vyprázdnili, ale nakonec jsme to zvládli.

„Ještě něco?“ zeptala se, když jsem se rozhlížel po pokoji a hledal věci, které by se ještě mohly hodit.

„Asi je to všechno,“ pronesl jsem s výdechem a zapnul tašku. Zasekl jsem se, když jsem pohlédl na polštář a přikrývku. *Jak se tam asi spí? Vyspím se vůbec?*

Alice mi v ten moment položila hlavu na rameno a ruku dala kolem pasu. Netušil jsem, na co myslela, ale byl jsem rád, že je se mnou. Chvilku jsme tam jen tak seděli a koukali do prázdna, když se Alice pousmála.

„Alexi... ještě ses nekoupal, co?“ Aniž bych odpověděl, zasmál jsem se. „Co? Proč?“

„Smrdíš Silverem,“ zašklebila se.

„Jo, to je dost možný. Asi bych se měl vykoupat. Jo.“

„To bys měl, odběhnu pak domů si dát taky sprchu. Před tím jsem šla rovnou sem.“

„Víš co? Dám si ji teď, takže...“

„Jasně, takže,“ vstala, „půjdu taky. Pak mi zavolej a... ne že mi odjedeš bez rozloučení.“

„Neboj,“ usmál jsem se a mávl rukou.

V momentě, kdy Alice opustila místnost, jsem si připadal, jako kdybych byl v místnosti metr na metr. S tímto pocitem, který jsem neuměl lépe popsat, jsem vešel

do koupelny, pustil do vany horkou vodu a sešel dolů do kuchyně, abych se napil.

Neměl jsem v úmyslu se s někým bavit, ale neměl jsem na vybranou.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Nowel sedící u stolu.

„Jak se cítím?“ zopakoval jsem a zabouchl ledničku.

„Nedokážu to vysvětlit ani sám sobě, tak jak to mám vysvětlovat někomu jinému?“

„Zkus to.“

„Jako kdyby mě přejel kombajn, nevím kam jedu, nevím s čím tam jedu ani proč. Co ti na to mám víc říct?“

„O všem si promluvíme, až budeme mít prostor v letadle.“

„Copak s námi už nikdo jiný neletí?“

„Ale ano, čtyři strážníci, ale ti budou v jiné části letadla.“

Hned jak řekl číslovku čtyři, napadlo mě to. „Hádám, že každý z nich ovládá jeden živel, co?“

„Jak jsi to uhodl?“

„Bylo mi to jasné,“ pousmál jsem se. „A teď mě omluv, napouštím si vanu.“ Pokynul jsem mu skleničkou, dopil jsem a zmizel za rohem kuchyně.

Než jsem došel nahoru a svlékl se, vana byla plná a já si užíval asi poslední horké koupele. Uvolnil jsem se a celý se ponořil.

Nechtěl jsem o tom všem přemýšlet, takže jsem se snažil ještě naposledy vypnout své emoce, ale pravda se vždy vydrásala na povrch. Zavřel jsem oči a zhluboka dýchal, bylo to neuvěřitelně příjemné. Ta koupel byla jedna z nejlepších, jakou jsem kdy měl. Po chvíli mě něco napadlo. Element, ve kterém jsem byl ponořen, jako by mi dodával moc a chuť využít jeho sílu.

Nedalo mi to a svou mysl jsem se otřel o vodní sílu. Stejně jako před tím se z celé hladiny zvedly tisíce miniaturních kapek, které se vznesly asi deset centimetrů nad

hladinu. Z mého pohledu to vypadalo jako roztržité sklo. Mé vědomí udržovalo každou kapku v mé moci, ale pak se něco stalo a něco prasklo. Jako bych čerpáním vodní síly narušil její spánek a ona se pohnula. Najednou už nebylo vůbec těžké, udržet nad vodou kontrolu, připadalo mi to jako přirozenost a tím mi došla jedna věc – že sílím, že v sobě probouzím opravdovou sílu. Čerpal jsem sílu asi dalších dvacet minut, ale nakonec jsem se umyl a z horké vody vylezl ven.

Přetápal jsem přes koupelnu až k věšáku, kde visel ručník. Než jsem se upravil a usušil, už na mě naproti z domu mávala Alice, také s omotaným ručníkem kolem těla.

Otevřel jsem okno, abych ji lépe slyšel, venku bylo asi jen dvanáct stupňů, takže mi jen v ručníku kolem pasu byla docela zima.

„Co se tu tak producíruješ, svalouši?“ zavolala Alice se smíchem rozléhající se v ulici.

„Teď jsem vylezl z vany, tak za pět minut ať jsi tu.“

„Neboj se, ale chci, abychom ještě někam šli.“

„Kam?“

„Uvidíš, myslím, že to potřebuješ.“ Alice se potom už jen pousmála a zavřela okno.

Do tašky jsem hodil poslední věci a oblékl se, byl jsem již téměř připraven na cestu a jen čekal, co má Alice za nápad.

Když jsem došel dolů, Alice už stála za dveřmi, otevřel jsem a pokynul, ať jde dál, ale nešla. Měla na sobě hnědou koženou bundu s kožíškem kolem krku, tmavé džíny a hnědé kožené kozačky.

„Vezmi si bundu,“ řekla.

„Kam jdeme?“

„Kam bys řekl? Vezmi si ji, čekám.“

Nechal jsem pootvěrené dveře, skočil do bot a hodil přes sebe černou bundu. Věděl jsem, kam chce zřejmě jít, ale nic jsem neříkal.

Obloha byla celkem zatažená a teplota na můj vkus nízká, což jen přispělo k mé ponuré náladě.

„Víš, kam jdeme?“ zeptala se mě.

„Do školy?“ odpověděl jsem na otázku otázkou.

Alice přikývla. „Jo... myslím, že si ještě potřebuješ zavzpomínat, než odjedeš.“

„Co když tam někoho potkáme?“

„Je sobota,“ odfrkla si, „kdo by tam byl?“

„Tak hříšně je otevřené pořád, někdy si tam chodíme s Tylerem zakopat.“ Ve chvíli, kdy jsem řekl jeho jméno, jsem cítil, jak se mě zmocnil smutek.

„Opravdu mu nechceš nic říct?“ ujišťovala se Alice.

„Chtěl bych, ale... po pravdě? Nemám na to náladu. Bude lepší, když si s mými rodiči něco vymyslíte.“

„Neboj, nějak to zvládneme.“

Téměř celou cestu jsme si povídali o tom, jaké to bude, až odjedu. Jak z mého pohledu, tak z jejího. Alice přemýšlela, co bude dělat, když se bude nudit. A já? Já jsem naslouchal a užíval si každého slova, co mi řekla. Škola se nám během půl hodiny vyhoupla před očima.

„Chceš jít dovnitř?“ pohlédla na mě.

„Jo.“ Pomalu jsme otevřeli vrátka na školní pozemek, který byl otevřený hlavně kvůli knihovně, kam lidé chodili i o víkendu, a přešli jsme k hlavní budově. Ta byla samozřejmě zamčená, ale pohled na ní mi naprosto stačil. Otočil jsem se, abych si připomněl, stůl na stolní tenis, na kterém jsme hrávali, cesty, kterými jsme chodívali, a vůbec celý dvůr, který se táhl asi sedmdesát metrů nahoru k potoku, který odděloval pozemek od lesa.

„No, zažili jsme tady toho dost, co?“ zamumlal jsem k Alici.

„Jo, to tedy jo.“ Přešli jsme trávník a dostali se na chodníček vedle jedné z postranních budov, odkud bylo přes okna vidět do přízemních tříd.

Pohlédl jsem do třídy chemie, kde jsme s Tylerem často spali a kde jsme pak oba museli za trest dělat referáty.

Přešli jsme dál, odkud jsem zase viděl náš automat na tyčinky, který kradl peníze.

„Pamatuješ, jak do něj Jessie začala kopat, dokud nedostala ty peníze zpátky?“ zavzpomínala Alice.

„Jo,“ odpověděl jsem s pohledem upřeným dovnitř školy se vzpomínkami, které mi už napořád zůstanou.

„I když budu několik tisíc kilometrů od domova, tyhle vzpomínky budu mít vždycky u sebe,“ zašeptal jsem a měl co dělat, abych se nerozbrečel.

„To asi každý z nás,“ odvětila Alice a povzdechla si. Poté, co jsem odvrátil svůj zrak od oken školy, zamířili jsme na fotbalové hřiště, které jsem zkrátka vidět musel. Bylo plné vzpomínek s Tylerem, a když jsem se s ním nemohl rozloučit ve skutečnosti, chtěl jsem to udělat aspoň takhle.

Nahraj mi, ty burane!

Tak pojď!

A je to gól, dámy a pánové. Tyler Sloun vyrval vítězství ze spárů Alexandra Nuly!!!

Zavzpomínal jsem na to, jak Tyler při fotbalu dováděl. Připadalo mi, jako by mi najednou něco chybělo v prsou. Vždy jsem byl na hřišti s někým, pokaždé jsem tam zažil legraci, a najednou jsem tam stál sám a zíral na prázdnotu, kterou vyplňoval jen studený vítr. Pak jsem se otočil a došel zpět ke bráně, kde na mě čekala Alice.

„Připraven odjet?“

„Už ano,“ usmál jsem se, zavřel za sebou bránu a i s Alicí pokračoval po silnici zpět k našemu domu.

Ještě než mi škola měla definitivně zmizet za domy, otočil jsem se a zašeptal: „Bude se mi stýskat.“

Pak škola zmizela z dohledu. Když jsme sešli zpět k našemu domů, díky zatažené obloze a podzimnímu času bylo už velmi šero. Bylo okolo šesté hodiny a já věděl, že tak

do dalších dvou hodin budeme na cestě. Jak jsem otevřel dveře do haly, uviděl jsem čtyři sbalené tašky, které zřejmě rodiče s Nowelem snesli z mé ložnice. Všichni byli podle hluku v obývacím pokoji, tak jsme šli přímo tam.

„Ahoj,“ pozdravil jsem, „my... byli jsme se ještě podívat u školy.“

„Myslela jsem si to,“ usmála se máma a vstala od stolku, kde měl každý položený šálek kafe. „Chcete taky?“

„Ne, mami, to je dobrý, dík.“

„Jo, já ani nemám chuť,“ dodala Alice.

Sedl jsem si na gauč, zatímco máma donesla talířek se sušenkami. Jedním pohledem jsem projel výrazy všech okolo a zastavil se u táty. Jeho obličej byl ztrhaný víc, než by bylo třeba. Netrvalo dlouho a zvedl se i s šálkem kafe od stolu. Podíval jsem se nenápadně na mámu, která se na mě s lítostí koukla a pokrčila rameny.

„Počkejte chvílku,“ zašeptal jsem a vyrazil za tátou. Byl v zimní zahradě, otočený čelem ke skleněné stěně a zíral na nebe.

„Tati, co se děje?“ Stoupl jsem si vedle něj.

„Alexi,“ vydechl, „jak se můžeš vůbec ptát. Odjíždíš.“

„Víte, že to jinak nejde,“ řekl jsem.

„Ano, ale... kdo by řekl, že nám pravda po těch osmnácti letech takhle spadne na hlavu? Byli jsme normální rodina a teď?“

„Vždycky budeme rodina, ale bohužel tohle je má povinnost.“

„To všechno vím, jen je to všechno velká ironie. Nemyslíš?“

„Jo, to asi...“

„Musím přiznat, že tvoje máma se s tím vypořádala mnohem lépe, než jsem čekal... ale spíš je to jen lepší heřka než já.“

„Ale... nemáte se čeho bát, chápete?“

„Uvědomuješ si vůbec, do čeho jdeš?“ zarazil se táta.

„Jak to myslíš?“

„Podle toho, co nám všechno Nowel řekl, bude s tvým bratrem válka a... ve válce se umírá.“

Až po tom mi to došlo.

„Tati, poslouchej. Já se vám vrátím. Nevím kdy, nevím jak, ale vrátím. Jasný?“

Nastalo ticho, dokud ho nepřerušil třetí hlas. „Alexi.“

Otočil jsem se.

Byl to Nowel stojící ve stínu sloupku od okna, který na jednu působil zvláštním tajemným dojmem. „Je čas,“ řekl tichým hlasem a já uviděl, jak sebou táta škubnul. Nic neříkal, ale věděl jsem, že ho to trápí snad více než mě.

Jediným výdechem se ze mě uvolnily všechny různé emoce a já nevěděl, jak se cítit.

„Dobře,“ odvětil jsem s nervozitou a přešel zpět do obýváku.

Táta s Nowelem mě hned následovali a máma a s Alicí už stály připravené se loučit. Máma na nic nečekala a vrhla se po mě jako první. Silně mě objala a svůj obličej zaryla hluboko do mého ramene. Její stisk byl tak silný jako snad nikdy. Uslyšel jsem první vzlyk, když odklonila hlavu.

„Dávej na sebe pozor, prosím. A vrať se brzy.“

„Neboj, budu a... vrátím.“ Poté jsem se otočil k tátovi. Ten jen prudce odložil šálek na stůl a vši silou mě stiskl. Cítil jsem, jak se jeho dlaně na mých zádech stahují do pěsti a jak se snaží ubránit těm emocím, co měl v sobě. Nakonec mě poplácal po zádech a se slzami v očích se odvrátil.

„Ať nám tam neuděláš ostudu, Alexi,“ řekl a zněl, jako by se jeho hlas měl rozbít na tisíc střepů.

Jen co se mě táta pustil, skočila po mně Alice, objala mě se stejnou silou jako táta s mámou a odmítala mě pustit.

„Ať se ti nic nestane, Alexi, prosím tě!“ snažila se procedit skrz zuby, zatímco své vzlyky dusila v mém rameni.

Podívala se na mě s pohledem jako moře, když jen s tekoucí slzou po tváři dodala: „... můj velký bráško.“

Objal jsem ji také a nechtěl jsem ji pustit; bylo mi hrozně, když přišel čas od ní odstoupit. Popadl jsem tašku, kterou Nowel ještě nestihl odnést do elegantního černého auta, a vyšel s ní ven.

Sešel jsem temné schody na ulici a hodil tašku k ostatním do kufru, zabouchl ho, stoupl jsem si před auto a se zničeným pohledem pozoroval rodiče s Alicí stojící na schodech.

„Tak zatím,“ snažil jsem se říct s úsměvem na tváři, ale nešlo to.

„Nashledanou, jsem rád, že jsem vás poznal,“ řekl Nowel nasedající na místo řidiče.

Pousmál jsem se a nasedl do auta vedle něj, pak už jsem jen zamával a zabouchl dveře.

„Připraven?“ koukl se na mě Nowel.

„Připraven,“ ujistil jsem sám sebe.

Přes sklo jsem naposledy pohlédl na rodiče s Alicí a auto se rozjelo. Zapnul jsem si pás, když mi dům i moji nejbližší zmizeli ve zpětném zrcátku...

Kapitola 4

Cesta plná příběhů

Než jsme se dostali na hlavní, byla tma.

Temná silnice se před námi rozevírala čím dál víc, až jsme konečně najeli na dálnici. Světla ostatních aut nás míjela jako světlušky a já pozoroval jejich odrazy v temném autě, v kterém svítily jen tlačítka a displej na rádiu.

Mezi stromy vyčuhovala záře svítícího měsíce, který se pleťl mezi větvemi a vrhal stíny různých tvarů a velikostí na silnici před námi.

Přál jsem si, ať ta jízda trvá věčně, miloval jsem noční silnice a vítr, který do mě narážel ze střešního okénka auta.

„Za jak dlouho budeme na letišti?“ pootočil jsem hlavou, abych na Nowela lépe viděl, zatímco jsem svíral mobil v ruce.

„No, za hodinu bychom měli být v letadle,“ řekl Nowel, když odbočoval na křižovatku.

Na jednu stranu jsem byl nervózní, ale na druhou dost zvědavý.

„Nowele?“ promluvil jsem tiše jeho jméno. „Jak je možné, že jsme tu? Chci říct... kde jsme se tu vzali? Jak? Kdy?“ Jen na mě krátce pohlédl a pousmál se.

„To je to na dlouhé vyprávění.“

„Máme před sebou přece celou cestu, ne?“ usklíbl jsem se.

„To je pravda, a král by asi měl znát historii své říše... a svou vlastní.“ V jeho hlase byla slyšet hrdost, která říkala, že je zřejmě rád, že se ptám.

„Začalo to již dávno, ještě tisíce let před tím, než nás lidé vyhnali, když se Egypt a ostatní starověké říše teprve rozvíjely.

Jmenoval se Alek, což je zvláštní, protože to jméno je dost podobné tomu tvému.“

Musel jsem ho přerušit, protože mě něco trklo, něco, co mě napadlo až v danou chvíli. „Nowele, jméno Alexandr mi dali moji rodiče až v lidském světě, jaké bylo moje první jméno? Tedy... jak jste mě pojmenovali, když jsem se narodil?“

Nowel se jen hluboce zakoukal do silnice před námi, když se nadechl.

„Tvé jméno ti vybrala Selene. Matthew. Pochází z hebrejštiny a do tvého jazyka bych ho přeložil asi jako Boží dar.“

Boží dar, pomyslel jsem si. Musel jsem pro ně hodně znamenat.

„Ale jak jsem říkal,“ vplul mi Nowel do myšlenek, „jmenoval se Alek, byl to obyčejný chlapec, který vyrůstal na farmě blízko dnešního Rumunska. Nebyl nějak zvláštní, dokud během svého mládí nezjistil, že má dar ovládat půdu, vzduch, oheň a vodu.

Nevěděl, co je zač, jeho otec i matka zemřeli, když byl ještě malý, a neměl nikoho, kdo by ho naučil schopnosti používat, ale věděl jedno, že je jediný.

Vychovávala ho cizí rodina a jeho nevlastní bratři a sestry ho začali odsuzovat za schopnosti, kterým nerozuměli. Své schopnosti trénoval buď na jezerech, v horách či na ohni v pochodních.

Když dospěl v muže, ovládal všechny čtyři elementy naprosto perfektně a rozhodl se najít lidi jako on. Nevěřil, že by byl jediný na celém světě, a tak se vydal na dalekou pouť.

Někteří lidé z vesnice byli rádi, že odchází, ale jiní si naopak mysleli, že je to znovuzrozený bůh, a jeho odchodu litovali.

Nejprve procházel Evropu, prošel každou zemi i město, ale nikoho nenašel. A až po třech letech, když už se vzdával naděje, potkal jistou dívku.

Zaútočili na ni bandité, ale když ji chtěl pomoci, ona sama zvedla ze země obrovský oheň a útočníky zahнала. Jmenovala se Nira.

Alek zjistil, že je obdařená stejně jako on, ale ne stejným darem, na rozdíl od Aleka uměla ovládat jen ohnivý element, ten nejdivočejší element ze všech. Rozhodla se na jeho pouť vydat s ním.

Spolu celé roky křižovali světem a postupem času se k nim přidávali další a další obdaření, na které narazili.

Nejdříve byli jako skupina, poté jako dav a po několika letech jich byly celé desítky a nakonec stovky. Přidávaly se k nim celé rodiny se stejnými schopnostmi, ale i přes to nikdo nebyl stejný jako Alek, protože on jediný si uměl podmanit všechny elementy a tím pádem ho všichni považovali za vůdce a nejsilnějšího bojovníka.

Světem kolovaly příběhy o armádě ovládající řečiště a horniny, a tak se k nim přidávali neustále další. Skoro po dvou desítkách let se celé tisíce lidí s magickými schopnostmi usadily pod Himálajemi a se zručností, kterou převzali od všech kultur světa, zbudovali celá města táhnoucí se kilometry a kilometry kolem řečišť a pohoří.

Z celého světa se všichni tito lidé seskupili na jedno místo a vytvořili nejmocnější království všech dob. Hradby jejich měst byly majestátní a neproniknutelné, stavby vysoké i pevné. Vládli všemu, kam jen oko dohlédlo, a jejich síla jen rostla.

Několikrát na ně zaútočily armády jiných kmenů či zemí, ale proti obdařeným neměly šanci.

S Alekovou ženou Nirou se však začalo po čase dít něco divného, začala ovládat všechny elementy a jeden po druhém se je učila používat. Nikdo nechápal, jak je to možné,

všichni tvrdili, že nikdo nemá moc ovládat vše, kromě samotného krále, do té doby než zjistili, že je Nira těhotná.

Nedělala to ona, ale plod v ní. Když se dítě narodilo, Nira své schopnosti okamžitě ztratila. Malé miminko, jímž byla krásná holčička, zdědila po otci sílu všech elementů a po několika letech po něm hrdě usedla na trůn. A tak pomalu začal vznikat náš rod...“

Nowel skončil s příběhem, ale i přes to, že byl fascinující, mě neuspokojil.

„Jo, ale kde se vzal Alek a ostatní obdaření?“ vychrlil jsem otázku, která byla podkladem pro celý příběh.

„To nikdo neví, Alexi, tvrdí se, že bohové seslali na zem moc, která se rozdělila do obyčejných smrtelníků, aby mohli chránit svět před zničením, ale to je jen báchorka, kterou mi vyprávěl dědeček. Není založena na žádném faktu.“

„A to s Alekem je?“

„Samozřejmě, dědí se cenné rodokmeny, ten nejstarší začíná právě Alekem a Nirou. Bohužel je toho málo, všechno bylo zničeno, když naši rasu vyhnali.“

„Aha...“ vzdychl jsem. Byl jsem rád, že znám základ celé té legendy, připadalo mi, jako bych do své minulosti zařadil jeden z mnoha ztracených střípků. Ale pak tu byla ještě jedna otázka, která mě sužovala. Byla hodně osobní, ale rozhodl jsem se počkat do letadla.

Hlavu jsem si zapřel o opěrku a koukal na mihotající se stromy kolem nás. Vyprázdnil jsem si hlavu a čekal, než budeme na místě.

Připadalo mi to jako chvíle, ale když se před námi objevila první světla letiště a telekomunikační věže, uvědomil jsem si, že jsme již ujeli docela velký úsek.

„Už jsme skoro tam,“ vyšlo Nowelovi z úst. Na letišti jsem nebyl poprvé, s rodiči jsme každé léto létali někam k moři, ale i tak mě noční pohled na letiště fascinoval, bylo to mnohem dramatictější než kdykoliv dřív.

Za chvíli jsme už jeli kolem bezpečnostních přepážek, ale nezastavili jsme u hlavního vchodu, jako když jsme někam letěli s rodiči. Objeli jsme celou hlavní budovu a poté jeli kolem jedné z ranvejí, dokud jsme se neocitli na parkovišti, kde v řadě stálo asi dvanáct letadel, a i přes to letouny zabíraly sotva pětinu plochy. Jak auto zastavilo, začal jsem se rozhlížet.

„Támhle,“ ukázal Nowel skrz přední sklo auta. Jeho prst mířil na bílý tryskáč s otevřeným vchodem a vysunutými schody. Letadlo od nás stálo asi sto metrů.

Nowel vypnul motor a vylezl z auta, udělal jsem totéž.

Vzduch byl velmi chladný, ale čerstvý. Nowel zíral na bílý tryskáč, jako by na něco čekal. Nic jsem neříkal a jen dělal to co on. Zanedlouho se v tryskáči objevil pohyb a ze vchodu vyšli čtyři muži. Všichni byli širokoramenní a celkem vysocí. Byli navlečeni ve zvláštních černých úborech, které na sobě měly safírově modré vzory.

Jakmile sešli ze schodů, spočinul na mě jejich pohled. Byl podezíravý a zkoumavý, ale jistým způsobem vážný. Pak se jejich výrazy změnilly. S úsměvem a hrdostí na tváři si každý klekl na jedno koleno a sklonil hlavu.

Cítil jsem se trapně. To se mi ještě nikdy nestalo, tudíž jsem nevěděl, jak na to reagovat.

„Ehm, Nowele...“

„Na to si zvykneš,“ usmál se a pokynul mužům rukou na znamení, ať jdou blíž. Ti se pomalu zvedli a hrdě narovnaní došli k autu, kde jim Nowel předal mé tašky, které hned na to odnesli do letadla. Jediné, co jsem si od nich vyžádal, byl můj batoh.

Nowel je následoval, zatímco já jsem zůstal u auta a s lítostným pohledem se rozhlížel. Chtěl jsem nějakým způsobem říct: Sbohem.

Už jsem nebyl ani nervózní, nebo možná ano, ale úplně z jiných důvodů, byl jsem spíše netrpělivý, co vše mě čeká,

a z příběhů, které se mi Nowel chystal říct. Poté na mě od letadla mávl a já konečně vyšel i s batohem na zádech za ním. Po železných schodech jsem vyšlapal do letadla, naposledy se rozhlédl a vešel dovnitř.

Pánové za mnou zavřeli vstup a pokynuli rukou směrem k přední části letadla. Tryskáč byl moderní a dobře vybavený, tlumené světlo svítilo na pohovku a křeslo, v kterém již seděl připoutaný Nowel.

„Posaď se, ať můžeme vzlétnout,“ řekl, když jsem si házel batoh pod pohovku.

Sedl jsem si a připásal se. „Jak dlouho to tak bude trvat?“ zajímalo mě.

„Budeme tam zhruba do hodiny,“ odvětil.

Přikývl jsem, vzal si časopis, a než jsem si stačil přečíst první dvě stránky, ozval se motor a letadlo se pomalu rozjelo.

Drnčící podvozek nebyl slyšet moc dlouho, během minuty jsme se odlepili od země a světla letiště a kolem jedoucích aut se pomalu ztrácela.

Světla se zmenšovala, dokud i ta poslední nejmenší oranžová tečka nezmizela pod hustými mraky pod námi. Letadlo se srovnalo a nabralo stálou rychlost, když se na displeji nad sedadly objevilo tlačítko pro povolení k rozepnutí pásů a já jsem se odpoutal a uvelebil v pohodlném křesle.

„Nowele...“ oslovil jsem ho. Chtěl jsem se zeptat na další otázku, která mě zajímala ze všech nejvíc.

„Ano?“

„Jak zemřeli moji rodiče?“

Nowel asi věděl, že tato otázka přijde, ale asi ji neočekával tak brzo. Bylo na něm vidět, že na to nevzpomínal rád, ale překonal to a nadechl se.

„Když tě Zek poslal pryč a odmítl tě přivést zpět, tvá matka a otec ho zbavili nároku na trůn. Mysleli si, že ho

tím mají v šachu, ale zmýlili se. Čekali dlouhé týdny, ale jejich syn byl stále cholerichtější a s krvelačnějšími představami. Jeho vzhled se stal děsivým. Skoro nespal, což způsobilo kruhy pod očima, bílou pleť a zarudlé oči.

I tak mladý mi naháněl strach.

Nikdo netušil, zda ještě žiješ, a popravdě... po pár měsících jsme už i my přestávali doufat.

Jedné noci, když jsme s tvou matkou byli ve vesnici vzduchu, vyprávět malým dětem příběhy o ztraceném princovi... mimochodem tvá matka milovala děti, proto byla ráda, že se jí podařilo podruhé otěhotnět... když jsme se vraceli do paláce, šli jsme za Zekem, který byl neustále zamčen ve své ložnici. Chtěli jsme to s ním opět zkusit, opět zkusit z něj dostat, kam tě poslal, ale nechtěl nám otevřít. Tvá matka, rozzuřená a plná žalu, rozmetala dveře pokoje na kusy, ale Zek tam nebyl.

Okamžitě jsme vyhlásili pátrání po celé říši, ale zmizel beze stop. Zmizel skoro se třetinou armády a jakoby se po něm slehla zem.

Abys rozuměl, naše říše je vlastně ohromné údolí pod zemí. A když říkám ohromné, myslím to doslova, takže když Zek utekl a schoval se, podle našich úsudků, nebyla téměř žádná naděje ho najít. Jenže on se nakonec vrátil, objevil se asi po třech letech i se svou armádou. Ale... vypadal jinak. Zaprvé dospěl, ale hlavně jsem v jeho očích už neviděl toho chlapce, který mi vyrůstal před očima. Měl tam jen prázdnotu a oheň. Jako bych se koukal do očí smrti.

Jak už jsem říkal, tehdy rozpoutal válku, která trvala přibližně dva roky. Neustále útočil na naše město a my jsme den co den ztráceli síly mu odolávat. Během prvních pár měsíců se mu podařilo překonat hradby. Pak se boje přesunuly do samotného města, což znamenalo velké škody i ztráty na životech.

Trvalo to dalších pár měsíců, ale pak jsme jeden boj vyhráli s velkou převahou a on se na několik týdnů stáhl, vy-
padalo to, že máme vyhráno...

Zek ale zaútočil znovu. Bitva, která se rozpoutala, byla snad nejhroživější z celé války. Nebylo slyšet nic jiného než křik lidí a rány, které způsobovaly bortící se stavby.

Pohlédl jsi na jedno místo, požár. Na druhé, sesuvy půdy. Bylo to hrozné. Tvá matka s otcem se s několika oddíly snažili bránit vesnici vody a země, já s dalšími oddíly vesnici vzduchu.

Bohužel Zekovi nohsledi se neohlíželi na škody a umírající občany, v tom měli výhodu. My se snažili jak bránit lidi, tak i jejich domovy. Oni ne, oni jen útočili. Bylo jim jedno, co se stane s jejich domovem.

Tvá matka s otcem nakonec museli bitvu přesunout až do paláce. Měli už téměř vyhráno, ale Zek byl chytrý, nechával za sebe bojovat druhé, a když konečně jeho obrana padla a přišel čas, aby tvá matka s otcem vzali život tomu, čemu ho dali, byli vyčerpaní, zatímco Zek v plné síle.

Věděl jsem, co se asi děje, a věděl jsem, že tvá matka bude potřebovat pomoci. Rozeběhl jsem se k paláci, ale ozvala se rána.

Tvá matka se Zekem na sebe vzájemně použili sílu, která se nikdy neměla střetnout sama se sebou. Síla dědiců.

Byl to neuvěřitelný výbuch. Palác byl okamžitě v plamelech. Pozoroval jsem, jak se bortí jeho stěny a střecha. Byl to zdrcující pohled.

Byl jsem už téměř tam, když mě něco odrazilo od nádvoří. Až pak mi došlo, že to byla energie, která vznikla poté, co se síly tvého bratra a Selene spojily. To, že se střetly, způsobovalo silné energetické vlny, přes které nebylo snadné se dostat. Až poté, co polevily, mi došlo, že střet skončil. Nevím přesně, co se tam stalo, ani jak... ale...“ Nowelovi se zachvěl hlas a jeho skleněné oči propustily první slzu.

„... ale když jsem tam přiběhl, bylo už pozdě. Má dcera a její manžel leželi bez hnutí uprostřed rudých plamenů. Zek byl ke mně v ten moment zády, ale když se otočil, probudil ve mně hněv, který jsem nikdy před tím ani potom nezažil. Smál se.

Aniž bych přemýšlel nad tím, co dělám, prohnal jsem zdmi paláce vodu z jezera a utvořil ohromnou vodní ledovou bublinu, do které jsem Zeka uvěznil. Stejně jako můj vztek, ani má síla nikdy nebyla větší. Jak jsem se mu koukal do očí, začal jsem vodu postupně měnit v oheň a doufal, že tu zrudu spálím na prach. Jeho šaty už byly v plamenech, jeho křik se rozléhal snad po celém městě... ale v posledních okamžicích, které měly být jeho posledními, mu jeho nohsledi přiběhli na pomoc.

Abych se ubránil jejich útokům, odhodil jsem Zeka do největších plamenů, které jsem kolem sebe našel, a začal jsem bojovat proti velké přesile. Padající trámy, kusy balvanů, kořeny drásající se z hlubin země, oheň... Bylo to děsivé, myslel jsem si, že nepřežiji...“

Pak nastala velká odmlka, během které Nowel přemýšlel a utíral si slzy do rukávu. Pak znovu zvedl pohled.

„Koutkem oka jsem viděl, jak Zek za pomoci svých posluhovačů vstává, jak utíká jako zbabělec... chtěl jsem se vydat za ním, ale hořící louže byly všude a útoky protivníků nepolevovaly. Chtělo se mi umřít, Alexi, nemáš ponětí, jak moc jsem to chtěl, ale pak mi to došlo. Ano, má dcera byla pryč, ale kdybych zemřel, Zek ovládne celou říši. Nebylo žádného jiného potomka... až na tebe. V tu chvíli jsem před sebou viděl tvůj obličej, vzpomněl jsem si na tebe a... nějak jsem věděl, že zkrátka žiješ. Z posledních sil jsem ze sebe vydal co nejvíce energie, co jsem mohl.

Zabil jsem je do jednoho,“ usmál se, „ale pak vím, že se začal bořit zbytek střešních trámů a já? Probral jsem se, až když bylo po všem. Zek i jeho armáda byli pryč, polovina

města zničena a moje dcera i její král ztraceni. Trvalo dlouho, než se naše říše dala opět dohromady, ale věděli jsme, že není po všem.

Roky kolovaly příběhy, jak Zek podlehl zranění a zemřel v horách, jiné zase tvrdily, že tam pořád někde je a čeká na další příležitost. Tyhle příběhy jsem sám podporoval, protože jsem si byl jist, že to přežil, že tam někde číhá, jako predátor... a měl jsem pravdu.

Před pár měsíci se Zek objevil a pokusil se zaútočit, ale to už jsem ti říkal.“

Nowelovi tekly slzy po tváři při vzpomínkách, na které by nejraději zapomněl. Bylo mi na nic, že jsem ho donutil vzpomínat na tu katastrofu, kdy ztratil dceru.

„Nowele, já...“

„Ne, to... to je dobré. Teď tu máme tebe a ty jsi naše nová naděje.“ Rukávem si utřel slzu, a usmál se.

Trochu jsem v té chvíli zpanikařil, ale to hned přešlo. Jen jsem tam tak seděl a poslouchal hlasy mužů z nákladní místnosti.

„Ti muži, to jsou strážci paláce?“

Nowel zřejmě nevěděl, o čem v danou chvíli mluvím, ale rychle se přizpůsobil.

„Ano, jedni z nejlepších.“

„A co říše? Bez vládce? Není riziko, že tam nejsi?“ zeptal jsem se zároveň dobíravě, ale i v obavách.

„Jistě, jestli se Zek dozví, že tam nejsem, zaútočí bez čekání. Proto jsem chtěl, abys přijel co nejdříve.“

„Já to chápu, ale i tak to je docela k ničemu, ne? Zek má přece více jak třicet let tréninku a já neumím skoro nic. Jsem rád, když rozpohybují vodu.“

„Alexi, Zek se z boje stále zotavuje, byl na pokraji nejen sil, ale také života.“

„Jo, ale to už je přece více než deset let, kolik mu tenkrát vůbec bylo? Jako momentálně mně, ne?“

„Ano, byl jen o rok starší, než jsi právě ty, ale Alexi, v tobě devatenáct let dřímá moc ještě nepoužitá, dokážeš si představit, co se stane, až se ji naučíš ovládat?“

Po pravdě? Nedokázal, nevěděl jsem, co ve mně je, a byly chvíle, kdy jsem to ani vědět nechtěl. Měl jsem sice moc, ale nikde nebylo napsané, že Zeka určitě porazím.

Zmocnily se mě obavy, ale nechtěl jsem nad tím zatím přemýšlet. Byl jsem unavený a vyčerpaný.

„Měl by ses prospat, poletíme ještě nějakou dobu,“ řekl starostlivě Nowel, když viděl, jak se mi zavírají oči.

„Dobře,“ usmál jsem se. Bylo těžké snažit se usnout při tom všem, ale psychické vyčerpání mi to usnadnilo. Za moment mi z doslechu zmizel hluk motoru i Nowelovo tiché oddychování a klidně jsem usnul.

„Alexi, vstávej.“

Otevřel jsem oči.

„Připoutej se, za moment budeme přistávat.“

Probral jsem se, otřel jsem si oči a zmateně hledal pás. Vykoukl jsem z malého okénka. Pod námi se tyčily obrovské špičky hor, s pronikavě bílým sněhem na vrcholu.

Letadlo pomalu začalo kroužit kolem jistého místa, kde byl plac velký zhruba jako přistávací ranvej.

„Hádám, že letiště tu žádné není, co?“ pronesl jsem ironicky.

„Ne, to opravdu ne, pilot si myslí, že letíme na geologickou misi,“ zasmál se Nowel a naklonil se směrem k druhému okénku.

Zem se stále více přibližovala a čím níže jsme byli, sních pomalu mizel. Během několika sekund se k nám přiblížila plocha pro přistání a cítil jsem dopad podvozku na hrubou zem.

Letadlo brzdící po nerovné plošině pomalu zastavovalo, ale bylo vidět, že podvozek není dělaný na tento terén. Se skřípotem a cuknutím jsme zastavili. „Jsme tu.“

Z batohu pod nohama jsem vytáhl silnou bundu a zapnul jsem si zip. Nowel pomalu vstal z křesla a udělal totéž.

„Tak pojd,“ pokynul mi a přešel do zadní části letadla.

Muži, kteří během celého letu byli v místnosti před námi, už stihli otevřít vchod a vysunout schody. Cítil jsem chladný vánek, který tiše pronikal do letadla.

Stráže vystoupily jako první, i s mými taškami, a po dvou se postavily podél obou stran schodiště.

Venku mohlo být kolem nuly, nasadil jsem si rukavice, které jsem vytáhl z bundy, a rozhlédl se. Byl tam snad nejčistší vzduch na celém světě, chladný ale čerstvý.

„Není ti zima?“ zeptal se Nowel.

„Ne, to je dobrý.“

A vyrazili jsme směrem do údolí, které se rozprostíralo před námi a končilo téměř vodorovným svahem jedné z hor.

Letadlo se za námi otočilo a během pěti minut zmizelo.

Nowel a já jsme šli vpředu a stráže za námi. Ušli jsme asi dvě stě metrů, když jsem cítil na svůj nos dopadnout sněhovou vločku. A pak z nebe začala padat jedna za druhou.

Během několika sekund bylo všude bílo a já netušil, jak Nowel může něco vidět.

„Moment.“ Pozastavil se a potočil hlavou směrem ke mně. Pousmál se a mávl rukou.

Kolem nás vznikla tenká pavučinka žhavých vláken a vytvořila kopuli podobnou té mé v dešti. Ale tahle byla větší, mnohem větší, a nebyla z vody, ale z ohnivých částic plovoucích ve vzduchu. Stěna kopule měla barvu jako oheň, ale přitom byla tenčí než list papíru.

Okamžitě se oteplilo a bylo minimálně deset stupňů nad nulou. Ohnivý štít, šel s námi jako deštník a chránil nás před sněhem.

„Nowele, kam to vůbec jdeme?“

„Uvidíš, budeme tam za chvíli.“

S každým krokem jsem stále intenzivněji pozoroval cestu před námi, dokud jsem nezahlédl obrys neuvěřitelně vysokého srázu, který vedl směrem nahoru. Byla to součást jedné z hor, ale my viděli jen její malou část. Na její vrchol jsem neviděl, ale musela měřit minimálně tisíc metrů.

Zastavili jsme se asi padesát metrů před skálou. Jen tak jsme civěli na ohromnou masu horniny a v tichosti přešlapovali ve sněhu.

Stáli jsme tam už skoro minutu a nic se nedělo, než Nowel najednou zvedl obě ruce, jako by té hoře vzdával úctu.

Tiše jsem čekal, co se bude dít. Až po několika sekundách jsem zacítil nepatrné otřesy v zemi, které se během chvíle mnohočetně znásobily. Pak se ozvala rána a stěna srázu se okamžitě rozevřela.

Nebylo to, jako by horu rozpůlil, ale jako ohromné posuvné kamenné dveře.

Když rachot skončil, hornina se uklidnila a Nowel vešel přímo dovnitř. Byla tam naprostá tma a já se docela vyděsil.

Říkal, že jejich říše je jako údolí, ale já zatím viděl jen černočernou jeskyni.

Šli jsme temnou kamennou chodbou, která byla mírně stržena směrem dolů. Za námi se ozval jen hluk zavírající se skály. Jakmile se opět zacelila, neviděl jsem ani půl metru před sebe. Chtěl jsem se kouknout na své ruce, ale neviděl jsem nic. Hlavu jsem otočil tam, kde údajně stál Nowel a čekal, aniž bych věděl na co. Slyšel jsem jen drobení skály a bušení svého srdce, bylo naprosté, až trapné ticho, dokud se neozvala jemná meluzína odrážející se od skal. Cítil jsem, jak do mě narazil slabý vítr, a s ním se pomalu začaly rozsvěcet pochodně podél chodby.

Se zatajeným dechem jsem opatrně prošel chodbou, která byla ukončena masivním a širokým schodištěm směrem

dolů. Všichni se po něm vydali, jen já nějak ztuhl a zůstal trčet nahoře.

Kam to k čertu vede? To žijí v takové tmě? Myslel jsem, že tam bude aspoň nějaké denní světlo!

„Pojď, Alexi,“ zavolal Nowel z temného schodiště pod mnou.

Zmatený a napůl slepý jsem se vydal za ostatními.

Schody se leskly, jako by byly vyleštěné. Po několika minutách šlapání mi to už nedalo a já začal schody počítat. *Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset, jedenáct, dvanáct, třináct, čtrnáct, patnáct, šestnáct, sedmnáct...*

Za několik desítek minut úplného ticha jsem napočítal dva tisíce čtyři sta čtyřicet šest schodů, než jsem s tím vyčerpáním a naprostým zaražením přestal.

Utekla asi půlhodina, co jsme věšli do jeskyně, ale neviděl jsem stále žádné světlo ani neslyšel žádný hluk.

„Nowele, to schodiště je snad nekonečné, můžeš mi říct, jak dlouho ještě půjdeme? Už musíme být aspoň dva kilometry pod zemí.“

„Neboj, za chvíli budeme dole.“

Moc se mi tomu nechtělo věřit, ale opravdu. Zanedlouho jsem začal cítit čistší vzduch a pomalu se mi začalo rozednívat před očima. Schody skončily a před námi se táhla asi sto metrů dlouhá chodba se světlem na konci. Ale co mi nedávalo smysl, bylo, odkud se bralo to světlo. Vypadalo to úplně jako sluneční svit.

Ale to není možné, jsme tak hluboko, že sem se světlo nemůže dostat. Nebo ano? Je to údolí opravdu tak hluboké? pomyslel jsem si.

S napětím jsem zvýšil rychlost, abych se dozvěděl, odkud se to světlo bere. Téměř během jsem se za chvíli dostal na konec jeskyně, když mi úžasem spadla brada.

Kapitola 5

Říše

Nevěřil jsem svým očím. Najednou jsem nestál ve vlhké jeskyni, ale nad plání, která mi silně připomínala poušť nebo kamennou pláž. Nechápal jsem to. To co jsem si do té chvíle představoval, nebylo nic proti tomu, co jsem měl v ten okamžik před sebou. Zíral jsem na úžasné skály, písky, potůčky a další věci, které by tam rozhodně neměly být. Stál jsem na skalce nad malým vodopádem a i přes to nade mnou byly minimálně tři kilometry čistého vzduchu, příjemného tepla a vznášejících se bílých mraků.

„Jak?“ vydechl jsme v úžasu.

„Představoval sis něco jiného, co?“ usmál se Nowel, ale já jsem ho skoro nevnímal, byl jsem ohromen obrovskou civilizací pod zemí...

„Nowele, jak? Jak to že tu jsou mraky, teplo, světlo a vzduch jako v oáze?“ Nemohl jsem přestat zírat kolem sebe, bylo to tak úžasné. Když tam nebyla skála, byl tam písek, když tam nebyl písek, byla tam tráva. Viděl jsem sice jen něco, jelikož jsem stál na kamenné ploše široké asi pět na pět metrů, která byla maskována třeba i pětimetrovými balvany a stromy.

Celý komplex byl teoreticky jako jedna velká jeskyně. Ale jeskyně velká jako celé město, velké hlavní město, nebo možná i kraj.

Pak tam bylo ale to světlo, které mě zaráželo. Nebe bylo za bílými mraky kamenné, tudíž slunce to být nemohlo, ale jinak jsem si připadal jako při poledni. Neviděl jsem sice to, co bylo při zemi, kvůli maskování, ale rozhlédl

jsem se, vpravo, vlevo, dopředu, nahoru. Před sebou jsem viděl jen pláň a lehce napravo les nebo možná pole, nebyl jsem si jistý. Nalevo se pláně a písky přeměňovaly na kamenné skály lehce se měnící do hor, rýsující celou levou stranu obří, obří, obří jeskyně. Nebyly to tak úplně hory, ale spíš jejich začátky končící u kamenného nebe. Ano, některé horniny opravdu vypadaly jako hory, ale jen málo z nich.

Jedna věc, mě ale zarazila ještě víc. V horách vlevo, asi dvacet kilometrů ode mě, byla zvláštní tma. Došlo mi, že v říši musí být nějaký zdroj světla, který na pohoří nedosáhne. Ale neviděl jsem, odkud se světlo táhne. Celý podzemní komplex jsem odhadoval tak na stovky kilometrů čtverečních.

„Tak pojď,“ řekl Nowel, když se strážemi zahrnul ze světlé skály, po níž tekly krásné čisté potůčky.

Rozběhl jsem se za nimi mezi skály, byly tam opět ohromné schody, a mě už docela bolely nohy.

„Nowele... jak to, že tu jsou vodopády? Řeky? Potůčky?“

„Když sem tehdejší lidé přišli, objevili tu několik pramenů vody, pak už jen upravili pomocí svých schopností horniny, aby voda tekla, kudy oni sami chtěli.“

Nepoznal jsem, jestli schody byly vytesané nebo vytvořené pomocí zemních schopností, ale byly nádherné. Schod měl na šířku minimálně dva metry a byl z jakési světlé až šedomodré horniny.

Schodiště se táhlo asi šedesát schodů rovně dolů a poté zahýbalo mírně doleva.

Šel jsem po boku Nowela, pevně svírající svůj batoh v ruce, a čekal jsem, co bude dál.

Šli jsme už asi pět minut, když skála pomalu končila a ustupovala mému pohledu. Sešel jsem poslední schod a zastavil se. Stál jsem v lese. Kolem mě byly opět poházené několikátunové balvany, které zřejmě měly krýt schodiště

na povrch. Stromy kolem mě měly velmi silné kmeny. Kdybych je chtěl obejmout, mé paže by na to nestačily.

„Kam teď?“ ozval jsem se opět.

„Stále rovně, tak běž,“ odpověděl Nowel a já poslechl.

Uběhlo několik minut a já se nepřestával divit.

„Nowele, jak je ten les starý?“

„No,“ zamyslel se, „asi tak pět set let. Ale vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že před tou velkou bitvou se Zekem se on sám stáhl?“

„No... jo.“

„Stáhl se sem, do tohoto lesa. Tady shromažďoval svoje povstalce a plánoval, jak dobýt palác. Divné ale je... že Zek tenkrát nenašel vchod nahoru.“

„Proč? Hledá ho?“

„Samozřejmě, touží vědět, kde leží. Touží ukázat lidem, co nás vyhnali, jaká je jeho síla.“

„Nowele... ale zastav na chvílku. Jak je možné, že mě Zek poslal nahoru, když on sám nevěděl, kudy?“

„Zajímavá otázka,“ usoudil Nowel, „ale nezodpovím ti ji, jelikož na ni neznám odpověď. Podle mého to tenkrát udělal někdo jiný. Někdo, koho tím Zek pověřil.“

„Zvláštní,“ vzdychl jsem. „A on si tedy toho vchodu nevšiml?“

„Taky mi to do dneška není jasné, měl ho přímo před nosem. Ale zřejmě mu tenkrát dělalo starost něco jiného.“

„Zřejmě,“ zamumlal jsem si pro sebe a následoval Nowela.

V lese jsem zahlédl několik myší a zajíců uhánějících mezi stromy, jejichž koruny byly tak rozsáhlé a rozrostlé, že příkrývaly většinu oblohy – kamenného stropu. Neustále jsem se ohlížel lesem, jestli neuvidím ještě něco zvláštního, ale když les začal řídnout a světlo před námi se rozrůstalo, zaměřil jsem svou pozornost na to, co bylo před námi.

Stromy se rozestoupily a před námi se vyhoupla minimálně desetimetrová zeď táhnoucí se oběma směry. Byla

z hladké, ale z pevné horniny šedé barvy. Neměl jsem po-
nětí, co bude za ní, zatím jsem viděl jen písek a stromy.

„Nowele...“ začal jsem větu, ale zapomněl, jak ji dokon-
čit.

„Tahle zeď,“ začal a i s ostatními muži se vydal vlevo
podél stavby, „sloužila jako část hradby, která to všechno
měla bránit.“

Všiml jsem si, že čím více jsme postupovali, tím více byla
stěna zničená, ale ani přes to jsem zatím neviděl, co je za ní.

„A co že měla...“ začal jsem s otázkou, kterou jsem nesti-
hl dokončit, jelikož jsme došli k tolik poškozené části stavby,
že se na tom místě stěna naprosto rozpadala a mizela, až pak
jsem konečně uviděl to, co za sebou skrývala, „... bránit?“

Hleděl jsem na údolí rozprostírající se aspoň na dvanáct
kilometrů čtverečních. Pod námi se rozrůstalo celé mě-
sto plné domků, lesíků a skalek. Právě tyto přírodní útvary
rozdělovaly celou oblast na další čtyři, což podle mého ná-
zoru, musely být jednotlivé vesnice. Projížděl jsem jednot-
livě každé místo, každý lesík i skalku. Ale to, co mi vyrazilo
dech nejvíc, stálo v čele celého údolí. Byla to masivní skála,
v níž byla zapuštěna krásná a majestátní stavba. Ohromný
a několikapatrový palác.

Ten byl celý postaven jasně antickou technikou, která
se v určitých místech náhle prolínala do naprosto odliš-
ných kultur. Nevypadlo to totiž jako klasické antické palá-
ce nebo chrámy. Ale jako hrad postavený antickým stylem.
A to na tom bylo krásné. Jedna stavba vzešlá z desítek sta-
vebních technik.

Říkal jsem si, že kdyby tohle viděli naši archeologové,
oněměli by úžasem. Nemohl jsem od něj odtrhnout oči.
Krásná hradba, jasně vytesané křivky sloupů a oken, domi-
nantní věž tyčící se ve středu paláce.

Za ohromnou horou byly vidět lesy a plantáže úrody, kte-
ré zřejmě živily celé město. Chtěl jsem to celé vidět z blízka.

Ale mou pozornost pak upoutalo ještě něco jiného, světlo vznášející se ve velké výšce nad palácem. Bylo bílé, s nádechem křišťálově modré barvy, a jeho záře sahala více než přes půl říše. Nevypadalo to ale jako hvězda nebo něco podobného. Spíš jako nestálý tvar tvořený mlhou tekoucí po kamenném nebi. Sálalo z něj jak světlo, tak teplo. Pochopil jsem, že to je ten zdroj, co drží všechny lidi tady na živu.

„Nowele, co je to?“

„To je Život. Dech naší říše.“

Odrhl jsem pohled od světla a podíval se na Nowela.

„Ale co to je?“ zopakoval jsem otázku.

„Pojď, vysvětlím ti to cestou.“

Prokličkovali jsme kolem zborcené zdi, jejíž další části byly rozesety okolo celého údolí. Některé z nich byly celkem neporušené, za to po jiných nezbyly ani základy.

Jak jsme prošli kolem zřícenin, ocitli jsme se na srázu, který tvaroval celé město kolem dokola. Uvědomil jsem si, že to mohl být dobrý způsob proti napadení, vetřelci se zkrátka dolů nedostali nepozorovaně.

Trochu jsem se předklonil, abych se podíval, co se nachází přímo pode mnou, ale nestihl jsem to. Někdo mi trhul s batohem na zádech a zatáhl mě zpátky.

„Opatrně, ten sráz není zrovna stabilní,“ pronesl jeden z našich strážců, který stál za mnou.

Jen jsem přikývl a následoval ho.

Po pravé straně jsem měl tedy sráz, který padal do města, a po levé straně zříceninu zdi. Všiml jsem si ale jisté nesrovnalosti. I když toho ze stavby moc nezbylo, ještě stále na ní byly rysy něčeho jiného.

Odhadoval jsem, že tam, kam jsem koukal, dříve byla brána, jelikož mezera mezi zdmi byla vytvořena úmyslně.

Ušli jsme ještě pár kroků, než jsem si začal v hlavě počítat, jak asi mohla být brána velická. Její šířku jsem odhadoval tak na devět metrů a výšku tak na jedenáct.

„Alexi,“ oslovil mě Nowel, který, zatímco já jsem obdivoval zříceninu, již stál na prvním z mnoha kamenných schodů vedoucích dolů do města.

Nic jsem neříkal a pokračoval za ním. Schodiště bylo široké, zhruba jako mohla být hlavní brána, ale i na něm byly známky ničení. Na určitých místech se schody doslova měnily v prach a chvílemi jsem šel jen po písčité hornině. Celé schodiště se táhlo podél srázu a zabíralo téměř desetinu celého obvodu údolí. Ještě jsem se ohlédl na masivní zříceninu zdi a jen si představil, jak to vše asi mohlo vypadat, než to Zek zničil, ale poté jsem svou pozornost opět upřel na světlo nad městem.

„Ehm, Nowele... ještě si mi neodpověděl na otázku.“

„Ano, to světlo... ale kde začít? Když náš národ tehdy vyhnali, ti, co unikli, se skryli hluboko v horách. Jenže neměli obživu ani domovy, a tak pomocí svých sil vyhloubili údolí, které bylo tak obrovské, že nikdo neviděl, kde je mu konec. Pak kolem něj nechali vyrůst skály a hory, aby se skryli, a začali budovat.“

Díky svým silám donutili obiloviny a ostatní zdroje obživy růst i množit se rychleji. Během krátké chvíle měli vysázená celá pole, začali pěstovat zvířata, znovu stavět majestátní stavby... Jenže to nemohlo vyjít.

Za pár let je lidé objevili a celým kontinentem se začaly šířit zvěsti o démonech žijících v horách. Naši předci usoudili, že bude nejlepší skrýt se nadobro. Proto se spojili všichni vládci země a nad údolím nechali vyrůst novou zem, horu nebo... zkrátka to, co můžeš teď vidět nad sebou.

Jenže potřebovali světlo a teplo. A tak tehdejší královna použila všechnu svou sílu a vytvořila pátý element...“

„Pátý element? Co je to?“ zeptal jsem se, jelikož jsem o ničem takovém v životě neslyšel.

„Primitivně řečeno... je to elektřina, blesky, náboj, ale je to mnohem víc. Je to čistá energie, která se promění na vše,